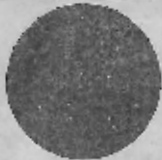

αφιερωμα στο Δωρο Λοΐζου

σοσιαλιστική

αν δεν κωλύσω
αν δεν χάσει εσύ
αν δεν χάσουμε εμείς
πως θα γενουμε
τα οκταβία λαμπή;

εκφραση

νιοβρης 1974

δευτερη περιοδος

αριθμος φυλλου 1

Ο Αγώνας Συνεχίζεται

Αδελφια,

«Ανευδοτοί, αγέρωχοι, υπερήφανοι, πρωτοπόροι, υπερασπιστές τούτης τής γής τής ματωμένης προχωρούμε και πέφτουμε, πέφτουμε και προχωρούμε αλλά ζούμε όρθιοι όχι νονατιστοί, θέλουμε να ζήσουμε λείψτεροι όχι δούλοι, θα ξαναβρούμε έξω στους δρόμους και στις πλατείες αλλά δεν θα υποκύψουμε ούτε σε πιέσεις ούτε σε εκδασμούς ούτε σε υποσχέσεις, τούτος ο τόπος είναι δικός μας ή να νε δικός μας και θα παραμείνει δικός μας.»

Με τούτη την ανανέωση τής υπόσχέσης που βύσαμε κατά την πρώτη μας έκδοση, ξαναρχίζουμε πάλι ύστερα από την έξ ανάγκης διακοπή τής έκτύπωσης μας πριν από 4 μήνες περίπου. Από τότε που

Το πραξικόπημα τής 15ης του Ιούλη, η πρώτη δηλ. ανοικτή στρατιωτική επίθεση ενάντια στην Κυπριακή Δημοκρατία από την προδοτική χούντα των Αθηνών και τους εδώ πατριώτες της βράκε αντιμετώπιση ένα αδούλωτο, υπερήφανο, αγωνιστή λαό μιας μικρής άοπλης και ανυπεράσπιστης χώρας, ο οποίος τόσο πολύ λαχταρούσε να ζήσει λείψτερος που τόλμησε να ύψωση το ανάστημά του, να προβάλει τα γυμνά στάθια του ενάντια στα έγκληματικά τάνκς τής Εθνικής προδοσίας.

Τιμή και δόξα λοιπόν σε τούτο τον λαό, τον μικρό, τον μέγα, τιμή και δόξα στους νεκρούς τής αντίστασης, αλίνα εγγνώμοσυν στους υπερασπιστές τής Δημοκρατίας, στους συνεχιστές των αγώνων για πραγματική λευτεριά κι ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Ολοκληρώθηκε ύστερα το σχέδιο, αδελφια. Η «μπλόφα», κατά τους αντιπροσώπους τής ανεπιανάληπτης έγκληματικότητας του όκταπμέρου, δεν ήταν «μπλόφα» αλλά σκληρή πραγματικότητα. Οι Τούρκοι υπηρέτες των Αμερικάνων πάτησαν τα χώματά μας την ώρα ακριβώς που ο αγωνιστής λαός μας βρισκόταν φυλακισμένος από την χούντα, σκοτωμένος, κτυπημένος, ρακενδύτος, άοπλος, ανετοιμος. Πάτησαν οι Τούρκοι τα χώματά μας την ώρα που οι Χουντικοί αξιωματικοί τής Αθήνας και οι εδώ πληρωμένες συνειδήσεις δεν είχαν ακόμη τελειώσει το έργο του.

Και ιδού τα αποτελέσματα των «ηρωικών» πράξεων των. Χιλιάδες οι νεκροί, χιλιάδες οι αγνοούμενοι, άλλοι τόσο οι αιχμάλωτοι, κατεχόμενη ή Κύπρος, άμέτρητοι οι πρόσφυγες, παντού έρείπια και καταστροφή, μαυροντυμένες οικογένειες ένα σωρό, παντού όρφανά.

δυστυχία, πείνα και εξαθλίωση, έξευτελισμός και ατίμωση.

Στέκει όμως αδελφια η ρωμοσύνη τής Κύπρου στα μετερίζια τής τιμής και τού καθήκοντος. Έτοιμος είναι ο λαός μας για νέους αγώνες. Το λακό κυπριακό μέτωπο αντίστασης προχωρεί χωρίς ταλαντεύσεις προς την νίκη. Τούτη είναι άλλωστε η μόνη διεξόδος τού σημερινού μας δράματος. Οι χιλιάδες νεκροί μας τού προστάζουν «Κτυπάτε αλύπητα τον φασισμό στο νησί μας, σταθήτε αντιμετώπι οι στον Αμερικάνικο Ιμπεριαλισμό».

Κάποτε μιλά και κάποιος κυβερνητικός εκπρόσωπος εκ τής νεφθαλίνης ειδικής για επεξηγήσει σε ότι αφορά ανταλλαγές πληθυσμών αναγόμενες σε «ανθρωπιστικούς λόγους».

Μά τι γίνεται τέλους πάντων σε τούτο τον τόπο; Τι θέατρο και τι υποκρισία; Σε ποιά και λούπια τού αγώνα θέλουν να τοποθετήσουν τον λαό; Πώς «αγωνίζεται» ένας λαός, για να πάρει πίσω τί; Ηρωποίηση λοιπόν στους «ηγέτες» μας. Μας άγριλευθέρωσαν τα παιδιά μας όλα τελείωσαν. Δόξα σοι ο Θεός.

Μά τι γίνεται επιτέλους κανένας δεν ξέρει. Αυτόσποκαλούμενες επιτροπές προσφύγων, «ταξιδεύουν ανά τον κόσμο προς προδολήν τού προσφυγικού. «Εθνικόφρονες» δουλευτές αυτοδιορίζονται εκπρόσωποι έγκλωβισμένων, άγνωστων, προσφύγων. Γραβατωμένοι, κοστούμαρισμένοι οι εκπρόσωποι τού κεφαλαίου «συμμερίζονται» υποκριτικά τόν πόνο και την δυστυχία τούτου τού λαού, συνωδεύουν τους ξένους επισκέπτες στους πρόσφυγες καθισμένοι όμως οι ίδιοι όπως και πρώτα αναπαιτικά στις πολυθρόνες τού πλούτου των άπολαμβάνοντες ότι ποτέ στην ζωή τους δεν στερήθηκαν. «Αντιπρόσωποι» λοιπόν τώρα των άσώνων θυμάτων ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΑΝΟΧΗΣ ΤΩΝ και όχι συνδρομητές στην δυστυχία των. Οι θιασώτες τής χούντας και των Αξιωματούχων τής Ελλάδος των «Ελλήνων Χριστιανών» πήραν και τώρα θεαματικά τις θέσεις των μπροστά στο λαό και η ζωή συνεχίζεται.

Κουράγιο όμως αδελφια. Ο αγώνας συνεχίζεται σκληρά και πεσματικά. Θα πάρουμε πίσω ότι χάσαμε. Θα νικήσουμε.

«Θά φορέσουμε τα ματωμένα ηρώματα ανάσσο και θα βγάλουμε σταίς δρόμους και στις πλατείες με φωνές και συνθήματα να ρεζιλίσουμε τούτε όπαδοίε τού σαρκοσπλέγματος, να θέλουμε φωτιά στην προεδρία τού θανάτου».

ημερολόγιο

● Η παραίτηση του κ. Κληρίδη δεν πραγματοποιήθηκε τελικά. Ο Μακάριος τόν εδιοτεύεται, ο Καραμανλής τόν θέλει, η Βουλή έκδιδε ψηφίσματα. Και ο Λαός: Ο Λαός ήθελε να σωθεί, ήθελε να απαφύξει τα συνταλαγήρια, πρέπει να μη θίγει την ΕΟΚΑ Β. Η όλη υπόθεση παρουσιάστηκε αρχικά σαν μία συνδιαλλαγή μεταξύ μακαριακών, αντιμακαριακών και «Κληρίδικών». Βάση της «συνδιαλλαγής» αυτής το ξεκαθάρισμα του στάτους του Μακαρίου και ο ρόλος του Κληρίδη, που υποτίθεται θα γινόταν με την διακήρυξη της Βουλής. Δυστυχώς ο' αυτή την διακήρυξη το μόνο που λέχθηκε συγκεκριμένα ήταν πως ο κ. Τάσος Παπαδόπουλος είναι Πρόεδρος της Βουλής (λόγω άσκησης του κ. Κληρίδη). Έτσι ο Μακάριος εξακολουθεί να αποκαλείται από όλους άλλο εκτός από Πρόεδρο (ΡΙΚ, Αγών) ή ακόμη και «πένω» (Εβραϊκή και ΣΙΑ) και ο Κληρίδης «Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας». Θρίαμβος για τους φαρδύς των θολών νεφών. Όσο για τη «μοκίρσιση» ήγησης, συνειδητά ή όχι, έχει δώσει στη συγκρότηση περιπτώση τη συγκεκριμένη της για τη φήμη του Λαού. Πάνω ξέρει. Ίσως έγγυση της Δημοκρατίας όπως λέει ή άσκακη από φασισμό...

● Το θέμα της διακοπής της Αμερικανικής Στρατιωτικής Βοήθειας στην Τουρκία απασχόλησε υπερβολικά τον τύπο και το ραδιόφωνο. Άνκαι σημαντικό το γεγονός της συγκρούσης του Καγκρέσου με τον Πρόεδρο Φόρντ δε φαίνεται να έχει ουσιαστική σημασία για την Κύπρο. Το ψήφισμα που υπέγραψε τελικά ο κ. Φόρντ με «βάρετα καρδιά» δεν σημαίνει πολλά. Η μη αποστολή Αμερικανικών και πολεμικών υλικών μπορεί να ξεπεραστεί με την χρησιμοποίηση σίτου του υλικού για την αποδέσμευση μη Αμερικανικών για να σταλεί στην Κύπρο. Όταν αφορά υλικό που ή Τουρκία διαθέτει μόνο σε Αμερικανικά πλοία (τόννα για παράδειγμα) απλούστατα δεν χρειάζεται άλλο στο νησί. Όμως ή λύση Λύσης του ναι του θανάτου ή όρος για μη διακοπή της έκαχειρίας. Και ο' αυτό φαίνεται πως εκτός από μία άνοχη επίθεση σε μεγάλη κλίμακα τίποτα δεν θα θεωρηθεί από τον κ. Πρόεδρο σαν παραδίση έκαχειρίας. Μήπως οι πτήσεις των Τουρκικών φάτων δεν αποτρέπει μία τέτοια ένδειξη; Το μόνο λοιπόν που εξυπηρετεί μία τέτοια έκταξη παρουσίαση της συγκρούσης Καγκρέσου — Φόρντ είναι ή ελάττωση του αντιαμερικανισμού στην Κύπρο και την Ελλάδα που θα οδηγήσει φασισμένους στην έλπιδα λύσης σε Αμερική. Θέλουν άραγε να πιστεύουμε πως οι πραγμαστές της Κύπρου είναι δυνατόν να τη συνήρουν;

● Ακόμη ένα θέμα για ή δημοκρατία στη Πορτογαλία. Ο στρατιγός Σπινόλα στη προσπάθειά του να δημιουργήσει μία μόνη «δημοκρατική» κυβέρνηση της συντηρητικής δεξιάς δε μύτησε σωστά τη δύναμη του. Συνταλαγήριο παύ οργανώθηκε από τη δεξιά δε υφραματοποιήθηκε ενώ αντίθετα αυτοί που βγήκαν στους δρόμους ήταν οι ύπαστηριχτές μιας πραγματικής και θερμότητας ανάλυσης μιας κοινωνίας που για τόσο χρόνια υπέφερε κάτω από ή Σαλαζαρκική δικτατορία. Η αντίδραση του Σπινόλα ήταν να προσπαθήσει να εκβεί από την κυβέρνηση την άριστερά και ύπάρχουν πληροφορίες ότι συνελήφθη για μερικές ώρες ο πρωθυπουργός Γκονσάλβες. Η άποψία του έπιστεγάζονκε με την παραίτηση του και την αντικατάστασή του από τον στρατηγό Νηά Κόστα Γκόμεζ. Με τη πτώση του Σπινόλα άνοιγουν νέες δρόμοι για δημοκρατία στην ίδια την Πορτογαλία αλλά και για την ανεξαρτησία των άποκών της. Μετά τη Γκινέα — Μπισσάου, ή Μοζαμβίκη, και ή Ανγκόλα άρχίζουν να κίνεουν τα πρώτα τους βήματα για την ίδρυση νέων ανεξαρτητών κρατών. Οι άγώνες του ΦΡΕΛΙΜΟ και του ΜΡΕΣΑ μπάνουν στο στάδιο του χριστιανισμού μιας χώρας.

● Κάτι συμβαίνει στη Κυπριακή Ραδιόφωνία. Μετά τη δήλωση του Κληρίδη ότι ο Μακάριος ήταν και εξακολουθεί να είναι Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας, άκούστηκε από το ΡΙΚ το βέης μαργαριτάρι: «Ο πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας κ. Γεώργιος Κληρίδης δήλωσε ότι ο έκκελεγμένος πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας άπιν και εξακολουθεί να είναι ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος». Ίφραυπάθεκα ξεκαθάρι για διαχώριση μεταξύ «έκκελεγμένου» και «πραγμαστικού» (μη έκκελεγμένου) προέδρου. Ωστόσο την άλλη μέρα το ΡΙΚ μιλούσε για «πρόεδρο Μακάριο» για «πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας» (αναφερόμενα στο Μακάριο) και ηίστησε ο κόσμος πως μπήκαμε πάλι σε μία νέα ραδιόφωνική αντιμετώπιση του θέματος Μακαρίου. Άλλος. Εκείνη ή μέρα άπελάσε την μόνη και μοναδική μέρα «Προεδρίας Μακαρίου» για το ΡΙΚ. Από τότε άκούμε συνεχώς για τον «έκκελεγμένο Πρόεδρο Μακάριο» και τον «Πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας Κληρίδη». Προς Θεού. Αυτό το παιχνίδι με τις λέξεις μάς παρασύρει άλλο και πιο μακριά από ό,τιδήποτε μπορεί να χαρακτηριστεί «ένότητα».

● Η όπλοση ανακοίνωση σχετικά με ή αύλωση και εκτόπιση της παρτα του Παπαδόπουλου λόγω συνωμοσίας με άκοπή την δημοσιογία παραχών και ματοίωση των έκλογών δεν καλύπτει άπόλυτα το θέμα. Έπρεπε κανείς να περιμένει μία πιο δραστηρή αντιμετώπιση μιας τέτοιας προσπάθειας. Μία συναμοσία από πέντε ήδη άπομονωμένους δικτάτορες ύπινει συνεργασία με έν άνεσάνιο στρατιωτικό. Το γεγονός ότι κανένας από αυτούς δεν συνελήφθη σημαίνει ότι ο κίνδυνος δεν έχει εκλείψει. Αν αυτός ο κίνδυνος είναι πραγματικότα — και φαίνεται πως αυτό προσπαθεί να πεί η Κυβέρνηση — οι έκλογες της δεκάεπτα του Νηόβρη δεν μπορούν να θεωρηθούν άδιάβλητες. Θα είναι έκλογες κάτω από τον έκθισμο των όπλων. Αυτό που επβάλλεται είναι το έκακλωμένο ξεκαθάρισμα του στρατού και της κρατικής μηχανής από τα δράσαν της Χείντας πριν τις έκλογες. Αν οι τρεις μήνες άμας της πολιτικής κυβέρνησης δεν μύρεσαν να κάμουν φαίνεται κάπως ύπερκαταδοίο το να περιμένει κανείς αυτό το ξεκαθάρισμα μέρα στις έπόμενες λίγες εβδομάδες.

σοσιαλιστική έκφραση
εκδίδεται κάθε μήνα
από συνταχτική επιτροπή
υπεύθυνος για το νόμο
Μάριος Τερμβριώτης
τιμή φύλλου 100 μίλες
συνδρομές 1200 μίλες για
δώδεκα εκδόσεις

Διεύθυνση:
Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23
Τ.Κ. 1064
Λευκωσία - Κύπρος.

ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΥΕΛΛΑ

Τόμος

Σημίωμα Σειρήνη

ΟΚΕΦΕΙΣ
Πάνω στα δεδομένα
και
στις προοπτικές.

Βρισκόμαστε μπροστά σε μία εθνική και τραγωδία που όλοι μας ξέρουμε πια ότι την επιδιώκουν. Βρισκόμαστε μπροστά σε μία εθνική κατάσταση θιβακικής μορφής που την προκαλέσαν συνδυασμένες προσπάθειες γνωστών και «άγνωστων» συνισμάτων, «εξέλλων και «αναμαρτήτων» άφράνων και «ουδέτερων».

Οι ξενικιστικοί δικτάτορες της κοινότητας των Παπαδοπουλοεισυνιδιών, τα νεοφασιστικά όργανα της ΣΙΑ, οι υπάνθρωποι που κατόλισαν πριν πολλά χρόνια την Δημοκρατία στην Ελλάδα κι' οι ντόπιοι μισθωτοί πρόκτορες τους της ΕΟΚΑ Β' αφού εξαντλήσαν κάθε πολιτικό, εκκλησιαστικό, τρομοκρατικό και καταστροφικό μέσο για να κλείσουν το αντιεθνιστικό φρόνημα του κυπριακού λαού και δεν τ' κατάφεραν, κατάφυλαν στις 15 του Ιουλίου '74 στην αγαπημένη τους μέθοδο, «κινήσιον» τις ερπυλίστριες των τόνικς ενάντια στον Λαό. Το πραξικόπημα, εγκληματικό και προδοτικό έγινε όχι μόνο για να δολοφονηθ' ο Πρόεδρος Μακάριος, να στραγγαλισθ' η Δημοκρατία, να έρθουν οι «ρεαλιστές», οι «ουδέτεροι», αλλά και για να αναίξει «θάπιατα ή πόρτα στην τούρκικη εισβολή».

Οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και: το ΝΑΤΟ δεν ήθελαν την Κύπρο ανεξάρτητη, αδόμητη, Δημοκρατική. Δεν ήθελαν τον Μακάριο ειρηνιστικό φιλελεύθερο. Δεν ήθελαν να εγγυηθούν στα στρατηγικολοιπικά τους συμφέροντα στην περιοχή, ή παρουσία στην Κύπρο ενός λαού λευτέρου και περήφανου. Η γεωγραφική θέση του νησιού - σταυροδρόμι τριών ηπείρων - ήταν για τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα των μονοπώλειστων κύκλων του Πενταγώνου η βασικότερη αιτία σε συνδυασμό με την λιποτική τους πολιτική για το πραξικόπημα εισβολής.

Έτσι το πραξικόπημα - εισβολή, δυο φάσεις του ίδιου σχεδίου οργανώθηκαν και εκτελέστηκαν από τον «ναυαγιστή» της ειρήνης (λέγε πολέμου) Κίσιουγκερ, τα τσιφάκια του ΣΙΑ και ΝΑΤΟ, και τις πληρεξούσιες «Χαούτες» Αθήνας και Άγκυρας που στην Κύπρό έδρασαν με τους προληγμένους λακέδες τους την ΕΟΚΑ Β' και την Τ.Μ.Τ.

Στόχος της πολυπλευρής, πολυσυνθετής και πολυχρόνης αυτής συσχευίας ήταν η δικτατορία της Κύπρου, ή Νατοποίηση της, ή μετατροπή της σε βάση άρμπιτορ των ιμπεριαλιστών. Το σχέδιο οργανώμενο με την μεγαλύτερη λεπτομέρεια, με λύσεις εναλλακτικές μπήκαν σε εφαρμογή πριν πολλά χρόνια και χάραξαν την πορεία των γεγονότων μέχρι την στιγμή τούτη. Είναι γεγονός πως υπήρ-

ζον εξελίξεις αντίθετες με τα σχέδια και τις προβλέψεις (δυσωση Μακάριου, πτώση κούντας, κλπ.). Όμως η συννομοσία έχει τόσο έκταση και τόσο βάθος που είναι σε θέση κάθε μερική έκφραση από το σχέδιο να την καλύπτει με μία δεύτερη λύση. Στόχος του ήταν ή διπλή κατοχή της Κύπρου, ή διπλή Ύνωση. Η διπλή ένωση δεν μπορούσε να πραγματοποιηθ' λόγω της πτώσης της κούντας, ή κατοχή όμως είναι: μία αναμφωδότητη πραγματικότητα. Στα όρια οι νεοσουλτάνοι κρατούν το 40% της γης μας, στα νότια οι «ερατές» του πραξικόπηματος γίνονται καθεστώδες, νομιμοποιούνται και καθορίζουν έφρημν λαού και νόμων τις τύχες μας.

Η άπορύνθεση, κρατική, κοινωνική, οικονομική, άρμπτική συντηρείται έντεχνα για να αποταλ' ίσως εγγύηση μιας έπερχόμενης λύσης που μέσα σε τέτοιες συνθήκες δεν ολέθριο και ταπεινωτική κι' αν είναι θα δροθ' σαν νέο «αδύηρητος ανάγκη». Τα διάξερο προς κάποια κατάσταση που θα αποταλούσε τον άνογκασμό σταθμό για την πάρα πέρα ανάπτυξη της χώρας του λαού μας παραμένουν κλειστά.

Οι μονοδιότατες αναγκαιότητες (δπως αυτή που πράξικως μετά την άπειλή έκδισμο - κάποιες παραίτησης) άποτέλεσμα συντονισμένων ενεργειών της συννομοσίας καθορίζουν πολλές φορές όχι μόνο τις σκέψεις μας, αλλά και τις πράξεις μας.

Μέσα απ' όλα αυτή την εμπλοκή των γεγονότων και των εξελίξεων μπαίνει έπιτοχικό το ερώτημα. Μπορούμε να δυοθίμε από το σημερινό «θέξερο»; Υπάρχουν οι δυνατότητες και οι δυνατόμεις που θα δημιουργήσουν τις κατάλληλες προϋποθέσεις για την άπελευθέρωση των λαϊκών δυνάμεων; Ποτεύουμε σκλόνητο ΝΑΙ.

Μέσα στην τραγικότητα των σημερινών ημερών, μέσα στις δυσκολίες και το «διέξερο» υπάρχουν όλα εκείνα τα στοιχεία που αν άπελευθερωθούν, αν άξιοποιηθούν αυστά και δροντολογικά, θα άνοιξουν τον δρομο προς την τελική νίκη. Το υπόθετο αυτός της πορείας υπάρχει.

Είναι ο Λαός, Είναι όλες εκείνες οι δυνάμεις που εμπρόχτα αποδεικνύουν καθημερινά πως και την διάθεση έχουν και το θάρρος και την δύναμη να άλγξουν τον δρόμο προς την σωτηρία της Κύπρου. Έργάτες, άγρότες, μεσαιοί, δισνοούμενοι, όλοι άσοι δεν έχουν συνδέσει το συμφέροντα τους με την ιμπεριαλισμό, άσοι δεν άποτέλεσαν γέφυρα του φασισμού άποτελούν την μεγάλη στρατιά των άγωνιστών.

Αυτό το μέτωπο είναι ηλιτή κι' υπάρχουν τα δεδομένα που εγγυώνται, ότι αυτές οι δυνάμεις μπορούν να συσπειρωθούν πάνω σ' ένα υνιμουμ πρόγραμμα που θα άποταλέσει τον άξονα του άγώνα. Ρακοκοκκαλία του κινήματος είναι ή μαχητική πρωτοπείρία που άνεξάρτητα ίδρωλογικής ταποθέτησης κράτους την αντίσταση ενάντια στο πραξικόπημα και την εισβολή.

Αυτό που χρειάζεται είναι μία τομμή τουμ, σθεσια και ριζική, μερα από την άποία θα ξεπηλάσουν όλες αυτές οι δυνάμεις λευτέρες να μπούν στην άγώνα και να άξιοποιηθούν εν έτο.

Μόνο με την άπελευθέρωση των λαϊκών δυνάμεων που σήμερα κρατιούνται στα φυλαί είναι δυνατό να άνοποιηθ' άνεξάρτητα άλοκληρωτικός άπελευθερωτικός άγώνας. Και μέσα σ' αυτό το πνεύμα έχει νόημα και πάρνε, άξία ή κίνηση του Μακάριου, ο Μακάριος είναι ή εγγύηση της υνότητας του λαού, άποταλέσαν την εμπιστοσύνη της τερπότητας πλειοψηφίας του, είναι πατριώτης, έχει χώρα έσωτερική και έξωτερική. Άνά τα στοιχεία, άγκαριότητα για τον άγώνα αν, πλασισθούν με εκείνα τα μέτρα που ή διαλεχτική άνάλυση της, σμειρινής πραγματικότητας έπ.θάλει, άηλ, την έρθολογική μακρόχρονη υσπιματική άξιοποίηση του λαϊκού παράγοντα, τότε μπορούμε να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για άπελευθέρωση.

Άπαλλαγ' από τα κατάλοιπα του φασιστικού πραξικόπηματος, τριμιαί επάνοφορ στην πληρη συντανματική νομιμότητα, ριζική έκκαθάρση του κρατικού μηχανισμού από τους δοσίλογους, άνανωση της άποάσης ζωής με κοινωνικές δυνάμεις, ταμμηρή πολιτική σε όλο το έπιπέδο άποταλούν το κύριο, τα πρώτα μέτρα για να παραμερωθούν τα σμειρινά έπιπέδια από τον δρόμο προς την σωτηρία. Όταν σκεί τα έπιπέδια παραμερωθούν ρεπί: να μπούν οι δάσεις για την δημιουργία άμυντικής άυτοδυναμίας του τόπου. Δεν άχοιμε άυτάπατες ότι άποταλέτα άπόφαση του ΟΗΕ μπορεί να άξίξει τα ξένα στρατεύματα κατοχής. Πρέπει να προετοιμαστούμε έθρωλογικά, ψυχολογικά, άλικά για μακρόχρονη ένοπλο άγώνα άπελευθέρωσης. Είναι το άλιγώτερο πολιτική άφέλεια να ποτεύουμε πως θα φύγη από το νησί μας ο κατοκτιτικός ιμπεριαλιστικός στρατός σθεδόμενος τα ψηφίσματα του ΟΗΕ.

Έτσι το καθήκοντα της υγείας για την στρατιωτική, παράλληλα με την έθρωλογικολοιπική προετοιμασία, εί-

Συνέχεια στην 6

ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Του
Θέρου Δημητρίου

Στις 23 Ιουλίου, μέσα από τους κανόνες της Κυριακής τραγωδίας, ξεπηδούσε μία νέα ελπίδα για την Ελλάδα. Η Κούνια του Ίωαννίδη διαλύεται κάτω από το βάρος των εγκλημάτων μιας ελόκληρης εστιασίας με έ. πιστότατο το μεγάλο έγκλημα του ξεπουλήματος της Κύπρου στους Αμερικάνους και τους Τούρκους.

Η δικτατορία στην Ελλάδα δεν είχε ξαφνικά κέρας. Μιαρζοίνα να ποδοί τις τή δερμάκια της πύσης της είχαν θάλα οι φαίτες του Πολυτεχνείου που έδωσαν τή κορμιά τους άπεναντι στα τάνκη τήν περιεμένο Νιό θρη. Η κούνια έλαφτε. Γι' αυτό έπρεπε να διασπεί, να εκπέσει: ένην άκόμα από τους σκοπούς της ύπαρξης της τήν διάλυση του ανεξάρτητου κράτους της Κύπρου, ώστε κ. άν εστέ σήμανε παράδοση ένος μεγάλου μέρους της στη Ταυρκία, Κύπρου στα Αμερικάνικα συμφέροντα τα εθνικά είχαν δεικνυρή θάση.

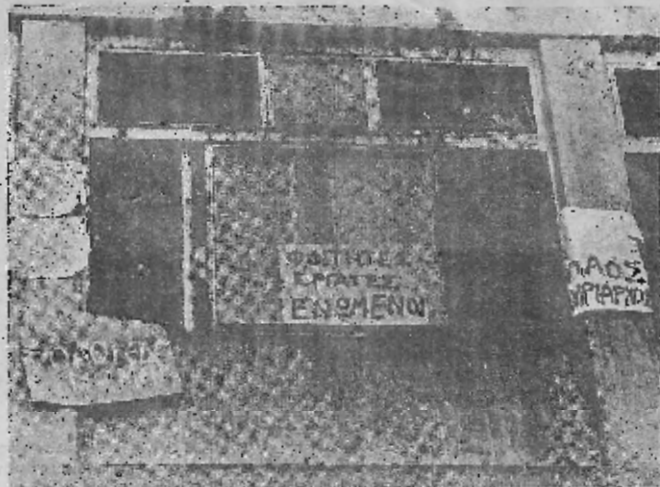
Αν μιστρών καλά. Η διάωση του Μάκαριου και η αντίσταση στη πραξικόπημα τους άφωσαν σε δύσκολη θέση. Η ήρωική αντίσταση στους ελαβελείς έκαμε τήν προσία τους άδους δολοφόν. Η κούνια κυριολεκτικά διαλύθηκε και ζήτηση από τους πολιτικούς ή υπεύθινη διακείρηση του θέματος. Ο Κισαίκερ, κάπως άργά, κατάλυσε πώς τα οκάδια έπρεπε ν' αλλάζουν και προσπάθησε να προσαρτήσει τή νέα κυβέρνηση άναγγέλλοντας τήν άλλαγή πριν άκόμα σιμεί. Άν ήταν ποτέ δυνατό ένας πολιτικός να άκούη τήν τρωή του ξεπουλήματος τήν Κύπρου. Η νέα πολιτική κυβέρνηση της Αθήνας αντιμετώπιζε τήν Κυριακή υπόθεση εθνικά άλλά χωρίς άδυσία. Η συνένια της Γενεύης παρικό πολλές ύπακροήσεις.

Με τήν κατάρρευση τήν συνακλιών της Γενεύης και τή δεικνή Τουρκική επίθεση ή αλήρινη της Έλληνικής θέσης ήταν άναπόφευκτη. Το άναμερικανικό-αντινατολικό αίσημα μέσα στη λαό έρωκόταν στο άνακρόφια του. Η άποκρηση της Ελλάδας από τή στρατηγική συμμαχία του ΝΑΤΟ άπρεσε και τον Άνδρέα Παπανδρέου πώς ή Ελλάδα άνακρόταν από ειατό δόμο παρ' όλες τις έπιφυλάξεις του για τήν Καραμανλή.

Έν τω μεταξύ ή άπακουμπειήση της Ελλάδας προκρήσσε άργά. Οι πολιτικές παρατάξεις άρχισαν να ξεκρηίζον μέσα από τήν άύωση της δημοκρατικής εφωρίας. Μία κατακοιμωμένη άριστερα, ή Παπανδρέου με ένα κόμμα που δεν είχε άκόμα ώργανωθεί, ή Μαύρος και ή Καραμανλής. Σε τούτο τή στάδιο τή μεγάλη άφραδοί για τήν πρώτη τετραετήση παρουσίαζόταν ή Καραμανλής. Η άύλη του Καραμανλή, η άδυναμία του κέντρου να άναπαροακτή με τήν δεξιά, ή μη ώργάνωση του Παπανδρέου και οι άμφωνίες στην άριστερά, έδειξαν στην Καραμανλή τήν ηττοπαρεία.

Ένα - σινά άργη οι φυσικές θέσεις τήν διαφόρων παρατάξεων άρχισαν ν' άποκτούν έλο και μεγαλύτερη σημασία στη συνείδηση του Έλληνικού λαού. Ο Καραμανλής έκανε τή άδωρη ποίχε κερδίση στον συναίσθηματικό του Έλληνα. Η άπατήρηξη πώς τον Καραμανλή περιερόζοταν έλο και περισσότερο στα στρώματα της μεζής. Η άύνη διαζωνική έκλογών, και μάλιστα έκλογών με σύστημα που ή άρνιόταν τή συμμετοχή μικρών πολιτικών ομάων γινόταν πια άναγκασιότητα. Θα βοηθούσε τήν δεξιά, θα μείωνε τους κίνδυνους για τή άκέντηρα και θα έκμηδένιζε τήν άριστερά.

Η προκήρηξη έμης τήν εκλογών είχε κάπως άπροάδουκτα άποτελέσματα. Ο κίνδυνος του άδοπητήρα της ένικυμένης άναλογικής έφερε μια άπλοήτευση στον πολιτικό χάρτη της χώρας. Άγία ή άπλοήτευση, παρ' τις έπικραυεικές άμοιήτες με τήν προδικτατορική τή.

τοθέτηση, παρουσιάζει μία άσπινική άνακαίωση τήν πολιτικών δυνάμεων. Οι πολίτες ένωσε άεζος, Κέντρο, Άριστερα δεν έκρούν τή.

Η έμης άναμερικανισμός οι νέοι πολιτικοί άναμερισμοί στην Ελλάδα, έδωσαν μόνια να άοθή μια λεπτομερειακή άναλυση τήν θέσεων τήν διαφόρων κομμάτων γιατί στην πραγματικότητα δεν άποαλούν κέρματα άλλά συνασπισμούς. Αυτό που τρεπει να δώμε είναι οι συγκεκριμένοι στόχοι που άθνηούν τις διαφόρες ομάδες στην άφραση να συνασπιστούν.

Η ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ρακοκοκάλιο του κόμματος του κ. Καραμανλή είναι ή συμπληρωτική δεξιά, έλλοδοζει να καταλήξη σαν ένα εδωκαπρό άνακρόφια κόμμα με κύρια άπό τή δυνάμει από τή άύση της. Οι συγκεκριμένες συνθήκες σήμερα στην Ελλάδα τήν άναγκάζουν να παρουσιάζονται σαν κόμμα άλλοιώς (από δικτατορία σε δημοκρατία) και να κέρψει τον έπικρο κερσομαρκετιζμό της με μια άσθη άπέναντι στην κοτάμμε άναελληνική πολιτική της Ά. μερικανικής πολιτικής στο Κυπριακό. Άνασπινεται στην άναπρό αλευρητήρη παρ' άναζήκει έπρεμία και άοφή λαού.

Η ΕΝΩΣΗ ΚΕΝΤΡΟΥ

Η άναμερικανική δεξιά και γενικότερα οι φιλοευρωπαϊκοί Άναμερισμοί στην άδση είναι με άπο τις βασικές διακρήσεις του κ. Κούρου. Το κέντ το άναμυργεί ή ηθική άναλλογή από τήν Άμερικανική έδωρηση άναμυργιζεται με μια κερσομαρκετική πολιτική.

ΤΟ Π.Α.Σ.Ο.Κ

Άναμερικανιστική άνακρο τοποθέτηση. Μακριά από τή άδση για μια άδοματη Ελλάδα σε άδση μιας άναμερικανικής άλλοιώς. Οι άναμερικανιστές τή προθέσεις του Άνδρεα Παπανδρέου για τήν εξέλιξη του κυπριακού έκαναν σήμερα με ηκήρη ρεαλιστική ναύση. Η άδιύλακτη όραση του άπέναντι στη δίκη πολιτική τήν κεντρικό κόλο έλξης για τους σκοπούς του κόμματος.

Η Ε.Δ.Α

Ένωρηγία στη άδση της Μαξιστικής κυρίας άριστερας. Οι έσωτερικές διαμυργίες σε φαίνεται να σταθούν ίκονες να άνακρόφια με άναμνητή άναπροσώπιση της παρατήρης. Η παρουσία του κ. Κίλιου τή έπαλλοζει άπ τήν κατγορία για έξηρητισμό.

● Θα πρέπει άκόμα να τώμε δυό λόγια για τήν προαίαση του Τυροβαλά να άποαλέσει τή άμοιόση τήν κουντιών και τήν άπαρύν του Άμερικανικού Ίαπεριόλου. Η άύνη θα καταλήξουν οι έκακροί άλλά ή μεγάλη μάζα θα προσαλλήσει στη Νέα Δημοκρατία γιατί έπρε: πώς ή Γαροφαλιάς είναι με κερμένη υπόθεση.

Το άνα κεντρικό θα κερδίση τις εκλογές; Όποιαδήποτε πρόβλεψη σε μπορεί παρ' όλα να είναι γεμάτη άμφαδής. Η διαζωνική τους τόσο ναρη είναι έλλητες για άποδύναμη κυβέρνηση μόνι σε δυό κόμματα: ή Νέα Δημοκρατία και τήν Ένωση Κέντρου. Η άνακρόφια έδωρη άναμνητή παρουσία του ΠΑΣΟΚ και της Ε.Δ.Α έκνηνον πώς ήμμε για συνασπισμό. Ίσως ο Έλληνικός λαός ν' άναβάσει με τή ψήφο του τις εκλογές που τόσο έπώτηκαν να του δώσουν οι δημοκρατικοί του Άνέτες.

Ένας χρόνος φασισμού στη Χιλή

Μέσα στη τραγωδία που ζούμε σήμερα σαν Κύπριοι τα περσινά γεγονότα στη Χιλή ίσως ν' αποπλευρούν για πολλούς από μας κάτι που πολύ λίγο μας απασχολεί. Και όμως η περίπτωση της Χιλής αποτέλεσε συνέχεια μιας συγκεκριμένης πολιτικής της ΣΙΑ που έμελλε να συνεχιστεί και μέχρι την ανατροπή της Κυβέρνησης Μακαρίου και την σταθολή στην Κύπρο.

Τη πολιτική αυτή μπορούμε να τη συνοψίσουμε πιά κάτω. Βασικός της στόχος είναι η αντιμετώπιση μιας διεθνούς τάσεως για προαγόμενη ανεξαρτησία και αποτίναξη της Αμερικάνικης στρατιωτικο-οικονομικής εξάρτησης. Βασική της μέθοδος ή διάδρομος του στρατού με αποτέλεσμα την εξάρτησή του από τις αμερικάνικες υπηρεσίες. Συμμόρφους σ' αυτή την επίθεση είχαν όμως τους διεφθορούμενους αξιωματικούς και έμελλο να αναβραστικές δυνάμεις κάθε χώρας που μισήκα να μην ζουν πώς εξυπηρετούσαν δικιά τους συμφέροντα. Χαρακτηριστικά είναι τα γεγονότα ότι πολλοί που αρχικά επεκράτησαν τα στρατιωτικά κινήματα δρέθηκαν στην ίδια μοίρα με τους πολιτικούς τους αντιπάλους.

Οι πρώτες χώρες - μέλη της ΣΙΑ ήταν η Ελλάδα και η Καμπότζια. Στην Ελλάδα η Αμερικανική διάδρομος στο στρατό ήταν πλήρης από παλιά. Είχαν δημιουργηθεί κατεργάρη και η πολιτική ζωή ελεγχόταν από το Παλάτι. Ο έλεγχος θράσος του Παπαντρέου έμελλε χωρίς αντίκρισμα γιατί άρνηθηκαν στο λαό τον πραγματικό έλεγχο του στρατού και τις αστυνομίας και κατά συνέπεια την εξουσία. Με το διωξιμο του Παπαντρέου από το Βασίλειο μπήκαν στην τελική τους φάση οι ενέργειες της ΣΙΑ που κορυφώθηκαν με την 21η Απριλίου. Η ήττα της Χιλή από εχθρικούς στοιχεία στην Ελλάδα έφτια χρόνια κόλλασμα και την Κυπριακή τραγωδία.

Στην Καμπότζια το σκηνικό ήταν κάπως διαφορετικό. Η χώρα, κατάφερε να κρατήσει την ουδετερότητά της για πολλά χρόνια παρά τις πιέσεις των ΗΠΑ που προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να την κροισοποιήσουν από πόλεμο του Βιετνάμ. Η άρνηση του Σικανούκ να υποκύψει έκανε τη ΣΙΑ να αποφασίσει την ανατροπή του. Μετά από διάπαιθλας υποθέσεις με τον στρατηγό Λον Νόλ η κατάληψη της εξουσίας για τους Αμερικάνους πραγματοποιήθηκε κι έγινε η Αμερικανική εισβολή στη Καμπότζια με αποτέλεσμα την καταστροφή δεκάδων Καμπότζιανών χωριών. Η αντίδραση όμως του Καμπότζιανού Λαού και η δημιουργία του επαναστατικού Μετώπου φέρνει άλλο και πιο κοντά την ημέρα της ολοκληρωτικής απελευθέρωσης της Καμπότζιας.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα της άγονης τευσης των Δημοκρατικών δυνάμεων, φάγικε μια ελίτ στη Κατινική Αμερικκή, την περιοχή των Βασιλείων Republics. Μια συνσπασμένη άριστερά, κάτω από τον Μαρξισμό ήγηση Σάλβατορ Αλλιέντε διεκδικούσε με πολλές πιθανότητες επιτυχίας τη νίκη σε προεδρικές εκλογές. Πριν ακόμα γίνουν οι εκλογές άρχισαν οι συσκέψεις των στρατιωτικών με την ΣΙΑ με σκοπό την ανατροπή του. Τα σχέδια για στρατιωτικό πραξικόπημα ήταν έτοιμα πριν ακόμα οι Αλλιέντε γίνει πρόεδρος. Το αποτέλεσμα των εκλογών ήταν τέτοιο που ο

Αλλιέντε χρειάζονταν την έγκριση των Χριστιανοδημοκρατών για την εκλογή του. Οι τελευταίοι τονάρωντας στις «μικρές» όπες τις νόμιμες πιθανότητες εφαρμογής του προγράμματος της Λαϊκής Ένωσης και ελπίζοντας ότι ο λαός της Χιλής θ' υπονομιευόταν από τη Σοσιαλιστική Κυβέρνηση έδωσαν αυτή την έγκριση. Όμως η έγκριση είχε μια επιβλοή: Την υπόσχεση από τη Λαϊκή Ένωση ότι κδ στρατός θα διατηρήσει την ανεξαρτησία του. Μια επιβλοή που έμελλε ν' αποδειχτεί μοιραία. Ήταν στην πραγματικότητα μια αναβολή του πραξικόπηματος και η διασφάλιση της επιτυχίας του σε περίπτωση που ο Χιλιανός λαός θά διαταρούσε την υπακοή του προς τους ήγες του.

Ο Σολβατόρ Αλλιέντε φηκίτηκε Πρόεδρος της Χιλής. Η προσκή τοδ κόσμου στραφώσαν στο «πειράμα Αλλιέντε». Ο «Κομμουνιστής» Πρεζπέντεντ αντιπροσώπηε για τους σοσιαλιστές της εποχής τα την ελπίδα και την αγωνία του παγκόσμιου κινήματος. Ο «δρόμος της Χιλή» ή επιτυχία ή ή αποτυχία του (πειράματος) θα καθώριζε την πορεία των σοσιαλιστικών κομμάτων του κόσμου.

Η εφαρμογή του προγράμματος της Λαϊκής Ένωσης προκέρωσε άργα μια σταθερά. Αντιμετωπίζοντας ένα εχθρικό Κογκρέσο ο Σολβατόρ Αλλιέντε μπόρεσε να εθνοποιήσει τα κυριότερα ζένα ανεμετάλλευτικά κεφάλαια, τις τραπεζες και τα μεταλλεία. Ο έσωτερικός οικονομικός πόλεμος δέ μπόρεσε ν' ανακαίσει την θετική αλλαγή στις συνθήκες διαβίωσης των πλατεών εργαζομένων του Χιλιανού λαού. Η ίδια η χιλιανή άσική τάξη ένοιωσε τις ενοχικές επιπτώσεις της μετατόπισης του εθνικού πλούτου σε χιλιανά κέρια. Η υποταγή του λαού προς τον Αλλιέντε μεγάλανε. Στις βουλευτικές εκλογές άντι νη παρατηρήσι μείωση αυτής της υποστήριξης φάνηκε καθαρό πως ο Αλλιέντε αύξανε συνεχώς τη λαϊκή του βάση.

Αυτή η ξεκόβαση πραγματικότητα άνησυχότε τους Αμερικανούς και τους Χριστιανοδημοκράτες. Η ΣΙΑ θέχτικε τις πιέσεις των πολυεθνικών εταιρειών που έλασαν την εκμεταλλευση της Χιλής και πήρε το πρώιμο φως από το Στέιν Νηληάρτημεν. Η ΣΙΑ άνακρηση του Αλλιέντε είχε μια τελειωτική άποφασιστή. Η Χιλιανή δεξιά έβλεπε το πραξικόπημα σαν τον μόνο τρόπο άνάκτησης της εξουσίας. Προκάθησε να φέρει την κυβέρνηση εκόντας υπό τον έλεγχο της το κογκρέσο και τη δικαστική εξουσία. Με πρόσημα την άρνηση για άνακάλυψη άλλων ά στρατός κατέστρεψε εργοστάσια και κατοικίες άργότες προσπαθώντας να ρίξη άμφισβητες για την κανόντητα της κυβέρνησης να προσταπέση το λαό. Άς σημειωθεί ότι πουθενά δέ βρέθηκαν ζήλα. Σ' όλα ταύτα ο Αλλιέντε προσπαθούσε ν' άντιστάθ με το νόμο και την κρατική μηχανή που διέθετε. Το μόνο δυναμικό σήμα από άποιο μπορούσε λάλη άμνηστοσύνη ήταν οι «Κομμουνιστές». Η πόλωση των δυνάμεων γινόταν μέρα με τη μέρα πιο δυνατή. Από τη μια ά λαός, η κυβέρνηση, οι «Κομμουνιστές». Από την άλλη οι Χριστιανοδημοκράτες, το κογκρέσο, η δικαστική εξουσία, ο στρατός. Πρέπει ακόμα να προσεθεί η φραστική κροικρατική άργάνωση, το

Εθνικό Μετώπο. Και φυσικά, στα παρασκήνια, ο μεγάλος συνταξιστής η ΣΙΑ. Το σκηνικό για το πραξικόπημα στήνταν προοδικά. Η δημιουργία της πρόσφασης ήταν εύκολη. Η συνταξιστική άδων φερτηνών αυτοκινήτων που ελεγχόταν άπυ τους Χριστιανοδημοκράτες παράλυσε τη χώρα με μια άπεργία με πλοστές άπατήσεις. Η καθημερινή μοταίωση πραξικόπηματος ήταν πια η κύρια άσχαλία του Αλλιέντε.

Στις έντεκα του Σεπτεμβρη έγινε η επίθεση εναντίον του στραδικού Μεγάρου. Καρπορία και άρματα βομβάρδισαν το κτίριο. Ο κομμουνιστής Πρεζπέντεντε, ο άνώριος που άφρευε με το κεφάλι ψηλά από το μέγαρο άν έκανε τις βολές στάθηκε με το άπλο στο χέρι για να άπερασπιστεί τους νομούς ενός άπίου καθεστώτος που ά ίδιος προσπαθούσε ν' άλλάξει χωρίς άπτε ένο πυροβολισμό. Αυτή ήταν η τραγική μοίρα ενός άνθρώπου που πιστευε στην έντιμότητα, την άξιοπρέπεια, τη νομιμότητα. Άξίες άεπρασμένες σε μια κοινωνία όπου η εκμεταλλευση άνθρώπου από άνώριος άποτελεί το κίνητρο της ύπαρξης της.

Αυτή είναι η περίπτωση της Χιλής. Μια Ιστορία που με μικρές παραλλαγές επαναλήφθηκε φέτος στην Κύπρο. Η κροισοποίηση της Ελληνικής Χούντας και της Τουρκίας δέν μπορούν να κρύψουν την άύσαστική ταυτότητα της Αμερικανικής δράσης στις δυο περιπτώσεις. Η ίδια τακτική, τα ίδια μέσα, ο ίδιος σκοπός: Η εξεργάνση κάθε άντίστασης από άμερικανικά ακέθια. Όμως ένα πράμα πρέπει να καταλάβουν οι Αμερικανοί: κανένα πραξικόπημα και καμμία κροισοποίηση δέ θά σταματήσει αυτή τη άντιστάση. Κάθε κτύπημα άνοι και μια άρχη γά νέο άγώνα.

ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ

Ο Δάρος Λαϊζου γεννήθηκε στις 23 του Αλεξάνδρου του 1944 στην Λευκωσία. Γεννιέται μέσα στην δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και πεθαίνει ολοφάνερος μέσα στον πόλεμο της Κύπρου, στις 30 τ' Αυγούστου του 1974. Μπορούμε να πούμε πως τα πράγματα του χρόνου τα τέρασα στην Κύπρο, μέσα σε μια συνεχώς μεντραγωδία που κορυφώθηκε λίγο πριν την δολοφονία του. Όμως ο Δάρος τούτο τα χρόνια τό δύσκολα δεν τήλας εάν θεατής και ξέω και στην επιφάνεια τους.

Αντιθέτα εξακάρπας μέσα από γεγονότα, ζυμώθηκε μέσα στις εξελίξεις, διαμορφώθηκε μέσα σ' αυτές και προσείχθη, από μέσα που μπορούσε, να συμβάλει κι αυτές στην διαμόρφωσή τους. Μέσα από τεράστια τούτο κενεωτήρι ριχτόκε δολοκλήρος. Δεν είναι σήματα υπερβολής. Βασήθηκε τόντος στην πρώτη γραμμή, στον εθνοκοσμοπολυθεωρητικό αγώνα, στην ηντισωματικό αγώνα, στην κοινωνικοπολιτικό αγώνα, στην ανθρωπιστικό αγώνα σ' όποιο άλλον αγώνα δεν είχε κίνητρα άτομικά.

Τό 1962 τελειώνει τό Γυμνάσιο. Μελετά ποίηση, γράφει ποιήματα, μελετά θέατρο, δοκιμάζει να γράψει μερικά μονόπρακτα, παύεται αναμνήσεις με τον ένοτό του σ' ένα κλίμα αυταρκεινίας και παραλόγου, χωρίς όμως σημαντικά αποτελέσματα.

Μελετά ζωγραφική και μουσική από μόνος του. Δοκιμάζεται σε μελέτες για την μουσική, που μένουν ανακαλύπτωτες. Όποσδήποτε πιο γνήσιο άρχισε να διαφώνεται: τό ένδιαφέρον του για τό θέατρο. Τό 1963 βρίσκεισται στή ακολή θέρου της Λευκωσίας του θάνου Σακέττα και Κωστή Μικαλίδη.

Την ενεσχόληση του αυτή την αντιμετώπιζει με τη γνησιότητα του έργατή του θεάτρου.

Στό μεταξύ ή ζωή του κώθετα, στή θύα. Ο πόλεμος. Χριστούγεννα του 1963. Συγκρούσεις στην Λευ-

κωσία μεταξύ Έλλήνων και Τούρκων.

Ο Δάρος παρατό και θέατρο και δικαίως και τρέχει έβελοντής απ' τους πρώτους. Διάσκαλα. τ' άθεσκά της Πατριωτικής τέχνης» σπε άσκηγεια της Έθνοφρουράς στην Λευκωσία. Σε τρεις μήνες καλείται ή ηλικία του να στρατεύσει και βρίσκεται στην Αμμόχωστο για την κανονική θητεία του.

Ενώ υπηρετούσε ακόμα από στρατό δίνει εξελάσεις για τουριστικό επαγγέλματα στην Ρόδο. Πετυχαίνει. Σε λίγο αποκλείεται. Την επόμενη της απόλυσης του άρχίζουν νέες συγκρούσεις στην Κύπρο. Παραορίζεται έβελοντικά στην μονάδα του και φεύγει τότε μόνος, έναν τέρας και τούτη ή κρίση.

Στην Ρόδο κουβάλασε μαζί του ο Δάρος την ανήσυχη ψυχή του και την εξελισσόμενη επανάσταση του. Στά δυά χρόνια που έζησε στην Ρόδο μεταξύ 1966-68 προσεμαζώσαν για την μεγάλη μαχη του. Δίνοντας όμως στή μεταξύ και τις μικρομαχες του. με τον έαυτό του, με τους νόμους του, με την μολή κοινωνία στην οποία άρέθηκε. Στά γραφά του της περιόδου αυτής δίνεται ανάγλυφη ή επωποική πορεία του. Κοντοσκοτυπιέται και καθυποτάσσεται και θεωρητικά τον θάνατο, και σάν έννοια και σάν ύψια και σάν άπειλη. Άποκαλίχεται την άσπλη κοιλιά της άνάπης, ύπατάσεται σ' αυτή την άσκαλίψη, την πρώτοπενά μετά. Ζητούσε πολλά και δεν μπορούσε να χωρέσει μόνο στην άγάπη. Βοίσκει το θάρρος «ν' αποστατήθει», όπως λέει, από τό θεό, μη θεωρώντας τον σάν θεολογμένο και τοκοποιώται έτσι τα μεταφυσικά του ερωτηματικά. Χωρίς να άπαρρίπτει την έννοια «Ελλάδα», που αντίθετα τή σέβεται, όμως βρίσκει σκουριά στην έννοια «πατριδα».

Έσπερνά τό σύννορα των πατριών και άδραει πρός την πατρίδα του Ανθρώπου.

Ο έαυτός του σκορτζεται δώ και καί μέσα στή δικαίως δόξα.

«Μοίρασα
σάν ψωμί
τήν καρδιά μου
και δεν μούμεινε
ούτ' ένα ψωμάκι.»

Άπό την Ρόδο πριν συμπληρωθείς σπουδες του άπελάθηκε από τό κώθεστώ της κούντας για την δημοκρατική του δράση.

Πήγε ύστερα στην Αμερική και φοιτήσας στή Έλληνική Κολλέγιο της Βοστώνης, όπου έτυχε τό ύψιλου Β.Α. Ιστορίας.

Εργάστηκε σάν καθηγητής της Έλληνικής Φιλολογίας στην Αγγλική Σχολή Λευκωσίας από τον σχολικό χρόνο 1972-73. Τόν Ιούλιο του 1973 εξελέγη σάν Οργανωτικός Γραμματέας της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ

και ήταν διευθυντής της έφημερίδας «Σοσιαλιστική Έκφραση» που κυκλοφορούσε ένδομησμένη με την έφημερίδα «Τα Νέα» και Παρασκευή.

Τόν Άπρίλιο του 1974 έξελγη σάν μέλος του Παγκυπρίου Συμβουλίου της ΕΔΕΚ και μέλος του Πολιτικού Γραφείου.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ

Η σφραγίδα του Δάρου εύρίσκεισται σ' όλες τις δραστηριότητες της ΕΔΕΚ, τού κινήματος τούτου που τόσο σιγαλίστα υπηρέτησε μ' ήλη τή δύναμη της ψυχής του και σάν θυμό του όπορου έθελίσεσται το π'ό λύπημο άει, ότι είχε. Την ζωή του.

Ι ΤΗ Ν Π Α Ι Δ Ε Ι Α

Ο αγωνιστής δάσκαλος θέωφάσεσται τό δικαίωμα της άσκαίσεως ένα άπο τό ή ή σημαντική δικαίωμα που όποσδήποτε χώρα μπορεί να δώσει, σ' όποις πάλτες της για να εξασφαλίσει την άσφαλεία τους, γιατί ή άσκαίσεως ήταν και είναι πάντοτε έγγυησται της άσφαλείας σκέψης.

Στάς νέους που ήσαν πίστρω φίλοι του παρά μολήσες του, μιλούσε άρες πολλές για τό κώθεστώ προέβλητο.

«Τό δικαίωμα της άσκαίσεως — έλεγε — αποδέχεται κι ή Κυπριακή Πολιτεία ως μέρος του συνόλου και το άναγνωρίζει ως «φυσικό» και «άναφεροτό».

«Αν ένα πρόσωπο όσος δεν είναι άταλαγομένο από τις στερήσεις, από τον φόβο και την άβεβαιότητα για τό αύριο, από την έννοια για τό μέλλον των παιδιών του, όλος σ' άσκαίσεως για «φυσικά» και «άναφεροτά» δικαίωμα και άτομικές άλευθερίες δεν είναι, παρά ασπρονόητος».

Τό πρόβλημα τούτο πάνω στο άποίο ο αγωνιστής δάσκαλος άφύρωσε άδες άσκαίσεως τις έλεύθερες του ύφρες τοποθετούσε μέσα στή παρακάτω πλαίσια:

1. Διυροή άσκαίσεως σ' όλες της θαυμάδες και σ' όλες τις σχολές. Ίδιαίτερα, τόνιζε τό θέμα των σισιτών τόσο στή Δημοτικά όσο και στή άνώτερα σχολεία.

2. Επέμενε στην άναπροσμενή του όλου άσκαίσεως προγράμματος στή σπικερνά παγκόσμια θεσάμενα. Χαρακτηριστικά ο Δάρος άναφεροτό στην άσκαίσεως της έπτάχρονης Δικτατορίας στην Ελλάδα όπου τό πρόγραμμα έσκαίσεως και κατευθύνεται από τό κουντικό άκωτοδισμό ήού είχε σήαχο την καλλιέργεια του σθθινισμού και φηναού έθνοκού και θρησκευτικού συναισθηματισμού στή π'.

δ,α μάς.

Μέ πάνω φυσικά, ο άναπονόληστος τούτος αγωνιστής έβλεπε τόν κ'άσκαίσεως να λάβει μέρος να γίνεσται από νι στα χέρια του άντιλάκου φασισμού. Έβλεπε παιδιά προσθευτικών και δημοκρατικών γονιών να γίνονται ένθικωμένοι έκ μεταλλεύσεως των αντ'δραστικών δυνάσεων και καλώς τούς γονίους, τους δασκάλους, τά κώματα, να άντιδρύνουν δυνάμεις.

Ο θανατικός ύποσθηκτής ο Δάρος της δημοτικής σ' όλους τους τομείς. Άγωνίζοταν για την άπλοποίηση όπλοσής της ελληνικής λαλής. Ο ίδιος έσκαίσεσται τό σύστημα το σισιτικό όλο δέ τό π'όματα και γενικά ή γραφή του βασιστική πάνω σέ τούτο τό σύστημα.

4. Εξοικονόμηση χρόνου, τόσο στην δασκαλία όσο και στην υσθητή. Πίστευε ο Δάρος ότι ή μόν έκπαιδευτικοί δ' άκαυ' έσται περιοστές χρόνος για έπιμόρφωση και παρακαλούσται της εξέλιξης στην παιδαγωγική, σ' όποις μαθήτες τόν κρεάσανται για ψυχική έκκαύραση και γαλήνη.

Πάνω σ' ένα τέτοιο άποστέυσο δούλεισται ο Δάρος σάν εκπαιδευτικός σισιτιστής μέχρι τό τέλος. Άκατομάχητος, άσώροτος, άποφασιστικός και αιδέσθας προχωρούσε ο «καθαλήρης καθάγησταις» έκκωνίσεσται σ' όποις νέους μας τόν άρόμο της τμήσ και του καθήκοντος.

«Έμεις άσκαίσεως — έλεγε πάλι σήαχο — νύ όργησσουμε τόν λαό μας από τις προκαταλήψεις, σκαίσεως τις και την γαλήνη όποσδήποτε προσαίλλησται σέ ξεπερασμένες άρρωστικές παράδους στην έκτα δειτική και πολιτιστική άσφαλεία.»

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

«Εκείνο που πάντα με άσκαίσεως σ' αυτό τόν τοπο είναι ή υσθηστική της Κυπριας γυναίκας. Πρέπει να φτιάξουμε σοσιαλιστική γυναίκες όστί δεν είναι υσθηστική ή τεράστια δύναμη νύ μην άξιοσκαίσεως ή να μην αζιοσκαίσεως σωστά τελοςάντων.»

Εισπητής και άργανωτής αυτής της ιδέας έσκινίσεσται και έθεσε τις βάσεις για την ύσσταση της πρώτης σοσιαλιστικής κίνεσως γυναικών εις την ΕΔΕΚ.

Ίδρυτική συγκέντρωση, έννημέρωση, άύσταση προσωπικής επιτροπής και δουλειά. Πολλή δουλειά. Ύστερα τό παλληκάρι έφυγε...

Κάτι χαρακτηριστικό πριν από τό έσκαίσεως, είναι και τό π'ό κακό ποιήμα του για τις γυναίκες πούγραφε:

«Ε, κατέλλα μου,
έξω τσακίζωσται χέρια για ένα όνείρο

δουκίσουν για ένα φιλάθλο
σπάζουν όντια για ένα
τοσγάρι
εξορίζουν για ένα ποίηση
και οι
τελιός να μού μιλάς
για νεοσολούδες και ηρώνα
άλλα:

Έ, κοπέλα μου,
κάτω από τα παράθυρα σου
πετραβολούν την ελευθερία
σαν νύφη, η χειροτεία
... μέρη
και ού... εσύ...
για όνομα του Θεού.

ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Νέο, μου

Ήπιόη πολλά από υβία με
ρωίητε για το πιά είναι το
κατάλληλο βιβλίο του ενδιαι-
ερούνη τους σοσιαλιστές νέ-
ους, η 4^η Έκδοση καθιστά-
νε από σήμερα σκετική στή-
λη. Ας αρχίσουμε λοιπόν με
το ερώ:

1. Τετράδια του Ρηνα (του
γνώστου μας νεοελληνιστή
Μεσημεριανού).

-Η Βασιλεία στην Ελλάδα
-Η οίτη των τόπων
-Η προδομένη Γαλλία

-Το Σοσιαλιστικό Μανιφέστο.

2. Κατάθεση 73 (εκδόσεις
Μπουκουράνη).

3. Τα Κοινωνικά Συστήμα-
τα (του Μπέρναντ ΣΕ)

4. Το Τσέ Γκουεβέρας και
ο Μαρξισμός (εκδόσεις Κε-
ρανώση).

5. Η Άλλη Λύση (του Ρο-
ζα Γκραντιού)

Θά είμαι μαζί σας και την
άλλη θάραση...

ΔΩΡΟΣ

Αυτά ήτανε μιά από τις τε-
λευταίες επαφές με τους νέ-
ους που τόσο αγαπώ, ούτως
ο άνθρωπος. Με τους νέους
για τους οποίους τόσο πολύ
εργάστηκα και όση τους δου-
λεύω τόσο πολύ αγαπήθηκα.

**ΒΑΡΒΑΡΑ
ΔΩΡΟΥ ΛΟΪΖΟΥ**

«Τα πρόσωπα και οι κινή-
σεις των θαλαφρών παρέμει-
ναν άποτυπωμένα εις το μυα-
λό μου. Άλύπητα μās κτυπού-
σαν με τα ατύχημα όπλα
τους σαν μανιακός. Δεν ήθε-
λον να ζήση κανένας. Γιατί
η αστυνομία δεν τους συλ-
λαβάνει. Γιατί οι θαλαφρών
κυκλοφορούν όλημα ελεύθε-
ροι; Τι γίνεται με τις έσει-
νες; Γιατί η αστυνομία δεν
λέγει τίποτε;»

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ:

● Πολυαγαπητέ, γλυκέ,
αρινή, αδύνατε, αδελφέ,
αύτησφε, συνυγενιστή Δω-
ρο. Μας έρωτες και είναι τώ-
ρα η Κύπρος όρφανή. Έρω-
τες κι' όρφανός ή άνθρω-
πά κι' ή άδεισπρέπεια. Έρω-
τες κι' όρφανός ή άνθρωπά-
της. Γιατί μέσα στα κήθια
σου, Δωρο, κατοικούσε ακοί-
μητη ή ανθρωπινή αξιοπρέ-
πεια κι' ή ανθρωπιά. Κατω-
κόυσε ακοίμητη ή άγάπη για
τον άνθρωπό, για το ψωμί,
για την λευτεριά.

● Όμως, μην κλάιτε τον
Δωρο. Μην κλάιτε τους ήρω-
ες. Μην κλάιτε αυτούς που
πέθαναν για λευτεριά. Καλο-
τυχός όποιος πεθάνει για
λευτεριά. Γιατί ο Δωρος δεν
πέθανε. Ο Δωρος νίκησε τον
χρόνο και θα μένει εις το
τόνθαον της άθανάσιος.

● Ο Δωρος τό ήξερε ότι
θα πεθάνη. Ο Δωρος ήξερε
πως ήθε ένα άγύριστο όρό-
μο. Ο Δωρος ήξερε πως έ-
κόψε τά γυφύρια πίσω του.

Ο Δωρος ήξερε πως και νε-
κρός θά νίκηση. Ο Δωρος μās
είπε:

«Θά ρίξω τά μαλιά μου πίσω
θ' έφορέσω τό πρόσωπο
ανάπαδα
και θά θ'γω στους δρόμους
και στις πλατέες
με ντουφέκια, φωνές, με
συνθήματα
να ρεζιλιάσω τους όπαδούς
του συρματοπλεγμάτος
να δάλω φωτιά στην πορεία
του θανάτου...»

Άφήστε τους μικρούς θα-
λαφρών, αφήστε τους
στην άβυσσο μοίρα τους, κρα-
τήστε τό λάβαρο ψηλά, ά-
φήστε τους, αφήστε τους
να λυώσουν στην άπείρα του
λαού, αφήστε τους να λυώ-
σουν στην παρρησίαν.
Τραβάτε μπροστά αύτηρο-
φοί. Πάντα μπροστά.

Ο ΔΩΡΟΣ

θαρούνη
οι γελαίοι, οι σοβαροί, οι
ανατολικοί,
οι δυτικοί, οι πρωτοπόνοι,
οι καθολικοί,
οι δικοί, οι άκτροί, οι διαόλοι,
οι θεοί
τελυοπάντων όλο: εκείνοι κι
αυτοί
που παίρνουν τη ζωή σαν
καριότσα
της στιγμής.

Μα όγώ θα ξαναρίξω τά μαλιά
πίσω
θ' άναγορέσω τό ματωμένο
πρόσωπο, ανάπαδα
και θά θ'γω στους δρόμους
και στις πλατέες
με ντουφέκια, φωνές, με
συνθήματα
να διεκδικήσω:

ΨΟΜΙ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

«Ακλόνητοι θά πορευόμαστε
επί των επιλήσεων. Η
ΕΔΕΚ ήταν, είναι και θά
παρμείνη στην πρωτοπορεία.
Άπόφραση μας να ζούμε και
να πεθάνουμε όρθιοι. Να
προχωρούμε και να πέφτουμε,
να πέθαιουμε και να προχω-
ρούμε.»

Ο όγάθης συνεχίζοι συνυγενιστή Δωρο. Η Βαρία σου
φωτίζει τον δρόμο των νέων της Κύπρου. Ακόμασια θά
τόν βαδίζουμε όσα δύσκολα και άν φαίνονται. Αίτη της
ύπαυχησ σου δίνουμε αντί για μηνύοισμα.

Σου, νεύλατα ΕΔΕΚ

αφιέρωμα στο Δώρο Λοΐζου

Ποιός ήταν ο Δώρος

Μικρά παιδιά σαν εμάς ήταν ένα συνθλιμμένο αγόρι σαν όλα τα άλλα. Τέλειωσε το δημοτικό τμήμα του Γυμνασίου. Σκόλαζε πετούσε την σάκκα του και άρχιζε να γράφει. Η ποίηση ήταν η ζωή του. Μετά ήθελε να γίνει ήθοποιος για να προσφέρει στους άλλους τη γνώση.

Όταν έβλεπε ένα φτωχό λυπόταν περισσότερο ήτ' αλλιώς για την κατάντια του κληγυγιόγον άφάνταστο. Δεν μπορούσε να ανεχθή την αδικία. Φύλαγε για τον εαυτό του την πικρα ρού του έδιναν οι γύρω του. Φώναζε για τους μαύρους γιατί τους βασανίζανε έλγνα έπεισή έτυχε να έχουν άσπυροτικό χρώμα.

Στην Ρόδο δικου σπούδαζε πήγαινε με τρεις θαλιτέρας ροδκα και γύρισε με μία.

-Δώρο μου, πού είναι το παλιό σου που σου αγοράσαμε πέφουσι;

-Πατέρα ο γέρο κηπουρός μας σπύσκαζε το κρέμαζοταν περισσότερο από μένα, γιατί είναι γέρος και σπύσκαζος.

Πρόσφερε ότι είχε, έδινε το είναι του σ' όλους. Ολόκληρη η ζωή του ήταν μια πρόσφορά. Γι' αυτό πρόσφερε και το πιο πολύτιμο που είχε, τα νειάτα του, γι' αυτό την ερήνη, γι' αυτό τον άνεμο, γι' αυτό την σωτηρία της Πατρίδας.

Οι μωβιτές του, τον γνώρισαν τόσο λίγο χωνικό σ' αυτό σπύσμα που σπύσκαζε όμωσ άριστό για να κοιταλαβουν ποιός ήταν ο Δώρος, και να τον αγαπήσουν.

Όταν καμιά φορά ήταν σπύσκαζωμενος σ' οι μωβιτές του λυπότανταν και προσπαθούσαν να είναι ήσυχοι για να μην τον πικράνουν.

Ήταν ένας ξεχωριστός νέος ο Δώρος, δεν έμοιαζε με τους άλλους. Οι συνμιλιτικοί του πήγαιναν σ' οι διακοητικές, και σ' οι διάφορα κέντρα διασκεδάσεως. Αυτός προτιμούσε να κάθεται και να διαβάζει ή να ακούει μουσική. Η μουσική ήταν η ζωή του. Αφού σπύσκαζε την γυναίκα του έλεγε σ' οι αγάπια γιατί ναιώθεισ τη μουσική, την καταλαβαίνεις. Ένας που αγάπησ τη μουσική δεν μπορεί ποιά να έχει εύλοηθητη ψυχή.

Αυτόν τον άνθρωπο σκατώσανε σ' οι πορωμένοι δολοφόνου που για ένα τρύπιο θαλλάριο είναι ικανοί να ποιάσουν και το τομάρι τους άκομα.

Δεν πέτυχαν όμως. Γιατί δεν σκατώσαν τον Δώρο. Τι κι αν τον πήρανε το κορμί. Η ψυχή του ζή και θα ζή ανάμεσα μας. Γιατί τον ήλιο δεν μπορούν να τον σπύσουν. Κι αν εδώ δεν φαίνεται κάπου άλλου θα λάμψει. Ο Δώρος σπύσκαζε την στιγμή τους σικτρίσει.

Τι θα καταλάβουν αν με σκατώσουν έλεγε, ένας άλλος Δώρος θα γεννηθή μετά από μένα. Όσο κινδύγανε τόσο περισσότερο έδινε το είναι του. Τόσο πιο δυνατός γινόταν.

«Τι θα κερδίσουν αν με σκατώσουν, υπάρχουν τόσος και τόσος Δώρος».

Κέρδισαν αδελφούλι, κέρδισαν το όργυριο της προδοσίας, αλλά μαζί μ' αυτά το μίσος και την όργη του κόσμου.

Κατάλαβα Δώρο μου πόσο σ' οι αγαπάσκαζε σ' οι άνθρωποι, σπύσκαζε την κηδεία σου. Όταν είδα νέους να κλαίνε σαν μωρά μπροστά σου. Τότε ένοιωσα ότι ήταν έρωσμοσική φίλοι σου. Γιατί ήταν ελικρινείς ανθρώπινοι, δεν ήταν προσποιητοί, όπως εσύ έλεγες. Τότε κατάλαβα πόσο αγαπούσε τους ανθρώπους και πόσο εκείνοι αγαπούσαν εσένα.

Επίσημο Λοΐζου Σοσιαλιστική Νεολαία ΕΛΛΑΔΗ, από την έκδοση της 20.11.54

Η άφιξη Δώρου Λοΐζου που υπήλθε για τη μνήμη του από την Σοσιαλιστική Νεολαία ΕΛΛΑΔΗ.

Πωλείται πρὸς 500 μίλες.

Τότε λιγότερο ο πάνος μου γιατί τον μοιραζόμουν με τις κιλιόδες του κόσμου που ήθελε να κλάψη μαζί μας.

Κόποιος κύριος σπύσκαζε την ώρα της ταφής.

«Γιατί θεέ μου να σκατώσαν τους καλούς και να μένουν τα καθαριάτα».

Μαζί με σένα πολλοί κώνουν την ίδια σκέψη φίλε μου.

Δεν σκατώσαν όμως τον Δώρο. Μην τον κλαίς. Ο Δώρος δεν θέλει δάκρυα. Ο Δώρος θέλει συνεχιστές του έργου του. Ο Δώρος δεν ζητά έκδωκση. Ο Δώρος ποτέ δεν θα πεθάνει. Πάντοτε θα μής καθαρώγη. «Πιστεύεις σε κάτι από την στιγμή που άρχισες να το κάνεις» γράφει σ' ένα στίχο του.

Έσείς παιδιά σπύσκαζε του θα σκαλωθήσκαζε με τα όμωσ που σ' οι βλάσ κάραζε.

ΑΘΗΝΟΥΛΛΑ ΛΟΪΖΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ

Φίλες μου,

Η γυναίκα μπορεί να παίξει μόνος στην εξέλιξη ενός έθνους, ένα ρόλο εξαιρετικά σημαντικό. Είναι καλό να το θυμόμαστε αυτό, γιατί επηρεάζει στη χώρα μας μία ολόκληρη καθυστερημένη νοοτροπία, μία ξεκαθάρση υποτίμηση της γυναίκας, που φτάνει ως την πραγματική περιφρόνηση.

Η γυναίκα είναι Ικανή να φέρει σε πέρας τις πιο δύσκολες εργασίες και να αγωνιστεί στο πλευρό των αντρών. Μέσα στη δύσκολη ζωή του έθνους, η γυναίκα είναι μία αγωνίστρια που έχει πολλές Ικανότητες, από το ίδιο το φύλο της, το ίδιο όπως και ο άντρας, μπορεί να εργαστεί και να πολεμήσει. Είναι πιο αδύνατη, αλλά όχι λιγότερο ανθεκτική, και μπορεί να εκτελέσει ακριβώς, το ίδιο καλά όπως και ο άντρας, μία ελλείπει, σε όλα από αγωνιστικές της ικανότητες.

Απορρίπτοντας ότι δεν το γεγονός ότι οι γυναίκες αποτελούν το 52 τοις εκατόν, αν όχι περισσότερο, του παγκοσμίου πληθυσμού μπορούμε όμως να συλλάβουμε τον τεράστιο ρόλο που διαδραματίζουν και δικαίωμα να διεκδικήσουμε σε όλους τους τομείς της ζωής του τόπου μας.

ΕΜΕΙΣ, οι γυναίκες, της «Γυναϊκέας» κίνησης της Σοσιαλιστικής Νεολογίας, έχουμε χρέος να σταθούμε στην πρωτοπορία.

Οι πρώτες στην δουλειά. Οι πρώτες στην μόρφωση.

Οι πρώτες στην υπεράσπιση της χώρας μας.

Οι πρώτες στις θυσίες.

Διευκρινίζοντας ότι σκοπός μας δεν είναι να επιτεθούμε ενάντια στον άντρα ή να κάνουμε την γυναίκα να πιστέψει σε οποιαδήποτε είδος δικής της υπεροχής, της υπερίσχυσης απέναντι στον άντρα και να μείνει μαρκισσαϊκό ικανοποιημένη από αυτό.

Επιδιώκει μας είναι να υφιστάμενος της προκατάληψης να ξεκαθαρίσουμε τις διάφορες καταστάσεις και να αγωνιζόμαστε στο πλευρό των αντρών σαν ίσες προς ίσους.

Γι' αυτό θα χρειαστούμε πραγματικές και συγκεκριμένες προτάσεις εκκίνησης καθημερινή δουλειά, χωρίς άνδρα.

Τη στιγμή που πρωταρχικό χρέος ήταν η υπεράσπιση της χώρας μας η νεολογία της Κύπρου έδωσε το «παράδειγμα» της. Και σήμερα η υπεράσπιση της πατρίδας να

ραμένει πρωταρχικό καθήκον.

Η υπεράσπιση της χώρας δεν μπορεί όμως να σημαίνει μόνο στην χρησιμοποίηση των όπλων. Έχουμε χρέος να την υπερασπίσουμε με την δουλειά μας, με την διαπαιδαγώγηση, με την διαφώτιση, με την πολιτικοποίηση της γυναίκας.

Στό τούτο της υγιεινολογικής περιθάλψης, η γυναίκα μπορεί να παίξει σημαντικό ρόλο σαν νοσοκόμος ή και σαν γιατρός, με μία πρωτοφανή υπερίσχυση μεγαλύτερη από αυτή του άντρα. Αυτή η πρωτοφανής εκτίμηση: πάρα πολύ από τη στιγμή που ο άντρας μένει μόλις απέναντι στον έσπυ του απειλημένου, χωρίς ανύψωση, υπολείποντας ίσως από τριμερούς: πόνο, και εκτεθειμένος στους χείλους κινδύνους του πολέμου.

Μέσα στη δύναμη της Κυπριακής Τραγωδίας η κυρία γυναίκα έχει αναμφίβολα παίξει το μερτικό της σε κατοικίες στερημένες και θάνατο, Καθημερινές είναι οι πληροφορίες για κακοποιήσεις και θάνατους και βολεμένες γυναίκων από τα στρατεύματα κατοχής. Στα κατεχόμενα έδαφη οι γυναίκες χωρίζονται από τους άνδρες τους, τα παιδιά από τους γονιούς τους.

Τι αυτές τις εγκλωβισμένες γυναίκες έχουμε σήμερα την υποχρέωση να αγωνιστούμε. Να απαιτήσουμε δυναμικά την άμεση απελευθέρωση των εγκλωβισμένων και την πραγματική προστασία όλων που παραμένουν στο κατεχόμενο έδαφος. Ο θάνατος είναι το σημείο που πρέπει να ενόση. Όλες τις φωνές μας ως την δικαιοσύνη μας. Ός την Αειπρόσβλητο του Ανθρώπινου εθνους, ως την αποκατάσταση της τιμής της Κύπρου.

Η θέση μας είναι επίσης ανάμεσα στους πρόσφυγες, ανάμεσα στους Ερσηπούς, ανάμεσα από όφρανα και στα κέρια, για να ενώσουμε τις φωνές μας με τις δικές τους για άμεσους πολιτική της Κύπρου, επιστροφή του εκλελειμένου Ηρώτη μας, επάνοδο των προσφύγων από οπία τους.

Χρειάζεται λοιπόν να αναστατωθούμε, να απαιτήσουμε που σκοπιάσουμε να υπερίσχυση τις δυνάμεις και να προχωρήσουμε από δράμα που εμείς οι ίδιες διαλέξουμε.

ΟΛΕΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ,
Γυναίκα Κίνηση της Σοσιαλιστικής Νεολογίας (ΕΔΕΝ)

15 του Ιούλη. Η μέρα Ζστή, καλοκαινή. Το δάχτυλο κτυπών με δύναμη το πληκτρο-πτε-μηχανής. «Όχι τι Ζστή, τι δίκια να δουλεύω». Ρατταττατ. Το δάχτυλο απαρτίζουν. Το αίμα παύσει. Θεέ μου τι νόημα. Το ραδιόφωνο. Ανάψτε το ραδιόφωνο. Ερωτήρια: Γιατί είναι γαυρή; Τι γαυρίζουμε; Το θάνατο των παλληκάρων. Και ύστερα: «Υστερα εκείνο το «Μακάριος είναι νεκρός». Ακουμπάει καθαρά, θραυστικά; Μουρίλα. «Όλα κούρτισαν Ερσηπούς. Τι; Σκότωσαν, σκότωσαν τον ήλιο, σκότωσαν το φως. «Ο στρατός ανέλαβε την έδρα». Πάει. Θεέ μου δεν έφριξε φωτιά να κάψει το σκοτάδι. Μας πήραν τη ζωή, μας κλέψαν τον ήλιο. Η μάνα κλαίει. Δεν την ρωτώ τι έχει. Είμαι την απάντηση. Την φοβάμαι την απάντηση. Ήταν καλό το παλληκάρια. Τώρα; Τώρα είναι νεκρός... Τι είπα; «Όχι. Χίλιες φορές όχι. Ζούν. Μέσα στην καρδιά μας πάντα θα ζούν, για να μας ρωτούν: Γιατί; Γιατί; Γιατί δέλεται... Η έδρα συγχωρεί. Οι μακραντιμένες μάγες, ΟΧΙ.

ΛΕΝΙΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Είμαστε Κύπριοι, το λάβε με περιφρόνηση, το λάβε με αξιοπρέπεια, το λάβε διότι είναι δικαίωμα μας. Αυτή η γής είναι δική μας, το θραυσμένο ζούμε για να άκουστέ σ' όλα τα πέρας της σκουμένης.

Εγεννήθηκα Αγγλίδα, από τότε που παντρεύτηκα με Κύπριο αλθόναμο και νοιάζω Κυρία. Όταν έρθα να πρώτη φορά στην Κύπρο είχα ένα χαρούμενο και ευτυχισμένο νησί, είχα δη ένα περίφημο και δουλευτή λαό.

Αλλά ύστερα έφρασε εκείνη καταραμένη μέρα, η μαύρη Δευτέρα της 15ης του Ιούλη. — αυτή η μέρα που δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ο πρόλογος της Κυπριακής τραγωδίας. Οι προδοκρηματίες που ανάλαβαν το προδοτικό έργο της αντροπής και υποχρεωτικής απομάκρυνσης του εκλεγμένου Προέδρου Αρχιεπισκόπου Μακαρίου είναι οι πραγματικοί ένοχοι της Έθνικής μας τραγωδίας, διότι ήταν Έλληνες και τούμπαλον να σηκώσουν τα όπλα ενάντια στο λαό τους και της νόμιμης κυβέρνησης. Αλλά οι άγνωστοι είναι ένοχοι ΕΣΧΑΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ.

Από δω και πέρα οι θάραροι ανάλαβαν την πρωτοβουλία. Στις 20 του Ιούλη οι Τουρκικές όρδες του Αττίλα έδωσαν από νησί μας. Κατέσπρωξαν το νησί μας, Σκότωσαν και άκρωτηρίασαν τους συμπατριώτες μας, ταπεινώσαν και χρησιμοποίησαν τις γυναίκες μας και έδωσαν το 1)3 του Έλληνικού πληθυσμού της Κύπρου από τα σπία τους.

Αλλά ως μη έσχνόμε ότι δεν θα πετύχαιαν χωρίς τους μεγάλους συντρόφους, και άλλο γνώριζουμε ποιοί είναι αυτοί. Ένας ανθρωπος ειδικά φέρη την ευθύνη για την όφραση των αδελφών μας — το όνομα αυτού του ανθρώπου πατή δεν θα έσχαση από τους Κυπρίους — ονομάζεται ΚΙΣΣΙΝΚΕΡ.

Δεν μπορώ να αγνοήσω τον ρόλο που έπαιξε και η χώρα μου σ' αυτό το δράμα. Η Βρετανία φέρη και αυτή μεγάλη ευθύνη για το ή συνέθη. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα μπορούσε να εμπισθεί αυτή την τρομερή δίκια. Είχε και την δύναμη και το δικαίωμα να σταματήσει την Τουρκική εισβολή. Αλλά αντί όλα αυτά προτίμησε τον ρόλο του θεοτή.

Ας το μάθουν όμως οι διάφοροι Κίσιγκερ, Φόρντ, Ετζεβίτ και Ούλσαν, και όλοι οι έμοί τους ότι αυτό το δράμα μας, δεν έχει σκόπη τελούση. Δεν πρόκειται να όφρασουμε την πατρίδα μας στα χέρια των δολοφόνων. Θα αγωνιστούμε για να πάρουμε πίσω αυτό που μας ανήκει.

Χιλιάδες ανδρών, γυναικών και παιδιών μας έδωσαν την ζωή τους — θα όφρασε την θυσία τους να πάη χαμένη — ΟΧΙ — έκομαν την υπέρτατη θυσία για μας. Τώρα και μες πρέπει να χρειαστούμε να κάνουμε περισσότερες θυσίες για όλους αυτούς που έδωσαν την ζωή τους αγωνιζόμενοι δια την Δημοκρατίαν και την Κύπρον.

ΜΠΕΤΥ ΤΡΑΝΝΟΥ

αφιέρωμα στο Δώρο Λοίζου μαθητικοί αντιλαλοί

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ

«Θα ρίξω τα μαλλιά μου πίσω...» σε παλιά έκδοση της εφημερίδας — Σάββατο 31 Αυγούστου 1974. Μία μέρα πριν ολοκληρωθεί ολοσφόνος σκότωναν τον Λεβάντη, τον Δέιο, τον δημοκράτη των ανθρώπων. Άλλο ελληνικό χυβήκε το ίδιο αίμα που χύνη κάθε Έλληνας. Διαφορετικό όμως γά τους φρεσύτες. Δέν ήταν Έλληνικό το αίμα του Δώρου γι' αυτός, διοτι ο Δώρος ήταν δημοκράτης ήγον φιλελεύθερος.

Πολλοί Δώρο Λοίζου σκατώθηκαν. Πολλά «οκαλά», «όνελλανος, άπασαν γά την δημοκρατία. Δέν έχυναν αίμα οι Λεβάντες αϊτά διοτι ήσαν «οκαλίτα». Τους ήπρασιν να θρασυόσαν, ή τους θάσαν ζωοναούς, γατι ήπια πολέμωσαν, γατι κίλησαν τον φρεσισμό, την δικαιοσύνη. Καί οι θάλοι τα αδελφια μας — τα Κυπριόσουλτα — παί όπό την διεκλήν των ήπλων πολεμούσαν γά εδέρφια τους — Φανταροί, τα αϊόνα θύματα εργαστημένων εγκοφύλων και ήσων — και γι' αϊτούς πρέσει να ζητήσασιν, να απαιτήσασιν ε' εγγήσασιν από την «κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας». Πολλά αδελφια σκατώθηκαν, πολλά άνεικα, τόσα άσραφα άνεικα άφανάτηκαν.

«Ήταν ήρωας ο γιος σου. Πρέσει να είσαι περήφανος γι' αϊτόν». Έτα, ήπιαν απόν κατέρα του γά τον σκατωμένο αδελφό. «Ήταν ήρωας ο γιος σου. Πάτηγ'ήθη και άλλα ήρωες στην θέση του πολεμώσαντος μάχη: τέλους εναντίον των Τούρκων. Νεκρός ο αδελφός... νεκρός ο Λεβάντης μας... νεκρός. Δέν μιταρσις Εσπία... Έσπια γιά τον ήδικασκοσμένο του μονογύο. Παλεμήσαμε το 1821 γιά την Λευτεριά, το 1955 πάλι γιά την Λευτεριά. Άλλά τόμα γιοσι: Γιατι πολέμησαμε τόρα: Γιατι σκατώθηκε ο γιος μου!

Ή ζωή συνεχίζεται. Πόνια έτα είναι... η ζωή συνεχίζεται. Σέρνωσαι το θήματα άνάμεσα από συντρίμια και τόμα σπυρούς. Θραύσασινε το ένάσπασμα και πρσχωόμα. Χα μεγαλόμα γιά να κρήμωσι, ο έρεπίη που είναι μέσα μας. Χα μεγαλόμα γιά να κρηθώσασιν... γιά να μην πδάσασιν.

Δέν Εχνοόμα φίλα... Δέν Εχνοόμα αδελφια... Δέν Εχνοόμα Κυπριόσουλτα. Ή θύμη σου φαλιύζη γιά πάντα στην ψυχή μας. Έμεις οι κραι Δέν πρέσει να Εχνοόσασιν... Δέν Εχνοόμα.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

ΣΤΩΝ ΝΕΚΡΩ ΑΔΕΛΦΩ

«Ήλπιον όσα θέλομα ακόμα;»

«Δεκαπέντε λεπτα».

«Μα όσ θαράθηκε επί τέλους να μας ζυλιζει; Πώς δέν περνά ή άρα σήμερα;»

Συνθησιόμας διάλογος. Σε κάθε τάξη, όποιουόποτε σχολείου σ' άλλόκληρα τον κόσμο. Συνθησιόμα ο διάλογος και στην τάξη μας. Μονο αν ήδασοκ. Έκείνος κανείς δέ νααζόσανε να μάθει την ώρα. Μονάκα τότε τα πρσσωπα δλων λάμπασιν κι όλοι μας ταλμοόσασιν να έκ. φράσασινε κάθε μας σέφει, άκόμα και την πιά κρηφή μας αμφοβόλια κερσις φάδα ή ντροπή. Έέραμε όπι μας άντιμετόπιζε όσν ήσο πρς ήσο, ξεέραμε πώς το κάθε τι που θα λέγαμα όθ το λογάραζε, όθ το συζητούσε μαζί μας και όθ μας έφινε μονογύο μας να κρίνομα αν ήταν λάθος ή υοστό. Μονάκα τότε ναιώσασινε την άξιοπρέπεια της ε. Λευτερίας, της τόσα σφόνιας μέρα στα στενά σχολιά τλήσιαια.

Το ξεέραμα πώς είχαμα κοντά μας κήποιον διαδασωό, να, σπρωόσασινε, μεγαλύτερο από μας και πολύ άνώτερο μας από σέφει, γι' αϊτό κι ο αδασωός μας γιά κείνον ή.

Άπό την προσφορά του άόρου Δωρόλου στην Τέχνη. Ο άόρος μαζί με τους μαθητές του όταν άνάδασαν τον «Καποδίστρια» στην Αγγλική Σχολή Λευκωσίας.

των απέραντος. Κι όμως παράλληλα τον ναιώσασινε δικό μας, όσν έτα από μας, όσν τον καλύτερο μας φίλο, όσν το μεγαλύτερο μας αδελφό. Ποτε του δά κρησιότικη να θρηύσει γιά να έπιόσει, την ταξη και την ήσικη. Το πρσσωπα του ήταν πάντα ήρωας και γαλλόσι. Όλοι κρημώσασιν από το όήμα Του, την κάθε Του λέξη, το κάθε Του καρμόμα. Τον αγαπούσασινε και μας εγνοόσασιν. Τον ναιώσασινε και, μας ένωσασινε. Τον καταλαδοόσασινε και μας καταλάθασινε. Ο άόρος δέν ήτανε γιά μας μόνο ήσος ήδασκάλος, όσπε ήπιας ήσος συνάνθρωπος. Ή άόρος ήτανε ένα σήμβολό, κήπι πού όλοι μας φάκωσασινε να θροίμα να να θραυόσασινε πάντα τον να ήδασκάλο και τα ποτεόμα μας. Ή καρμία Του γαρήμιας δλα μας τα όνειρα, μήτισε τα θανικά μας, με δέν τα σκατώσε. Οι ρίξας τους είναι πολύ θαβειρα, πολύ στέρας για να κρηθώσασιν. Άντέκωσασινε και ό' άντέκωσασινε για πάντα γατι ο άόρος δέν πόθανε. Παντα θα ζει και θα μες όδωγιθ θρησιότικη από το έσκολο όρομα πού ο Ψιος κήραζε. Παντα θα είναι, πλάζ μας γά να μες δεινε. Σύνμα και καρμόμα να συνεχίσασινε τον 'αφύνα του. Και όθ τον συνεχίσασινε! Ήκα μήσασιν οι πρσδοότα πώς ήσαι θραυσιότικη στο όωρο της Δημοκρατίας και ναώσασινε ήρωας όσν το ΔΕΡΟ, ήν κήσπικαν άδικα, αλλά ζωνάσασιν όλωνών μας τον πρσο γά ΛΕΥΤΕΡΙΑ, Κ' οι ήπρσνας που κρηθόσασινε πώς όπο τα άναόρα έγ. κλήματά τους ήρέπει να ξεέρουν πώς δε μας φοβίζωσιν' γιατι τη σέφει μας την πρσει το όήμα και ή νραυσιόμας μας γίνεται άγώνας και νίκη.

Το ξεέραμα μου πώς από μάτια σου δλέπιας ακόμα πεντακρόσασινε τη μορφή Του. Το πέρασμα του κρήνου θα τη ξεθραύσασινε λίγο, θα σου άπαλωνα την πληγή. Το ξεέραμα πώς σ' αϊτά σου άντικεί ή ζεστα θαβειό φωνή του. Σε λίγο οι αϊτά θα γίνει θραυσιό, μακρινή. Μά δε θα σόβσει πάντα θα την όκαυς να σου μιλά γιά το όήμα, να

αφιέρωμα στο Δωρο Λοΐζου μαθητικοί αντιλαλοι

που τραγουδά ή ακριβώς. Ναι, πάντα θά Τόν βλέπεις ολόφθο μπασετα σαν ν' αγωνίζεται για σένα, για μένα, για όλους μας. Όχι και να σιμείει ότι και να προσπαθήσουν να σου κάνουνε. Έτσι πάλι, θά Τόν βλέπεις. Πάντα.

Τα μόνα σου τσας θαλάσσιον, μαθητή Του, μαθητήριου Του, φίλε Του, συναγωνιστή Του. Όχι γιατί πέθανε, αλλά γιατί να μη ζήσει. Οι αναμνήσεις που μας άστιας άμωσ είναι τόσο ζωντανές, τόσο καθάριες, που τό θάκρου μας γίνεται τό σπείθι ενός αγάπης, για να μάθει ό κόσμος όλος, άκόμα κ' οι καταπιναί — που θά τον ξερούν μόνο από φωτογραφίες — πως ο άδρος πολέμιός για όδλου του κόσμου τό ψυχή, τό φέρε και τό τραγουδί.

ΡΕΝΑ.

μόνα γυρίζουν κρήνη και όρδη. «Έρσει δέν θέλωμε τό άλλωρα τους τό κολλοριτό. Έρσει τό ΠΑΙΔΙΑ μας θέλωμε. Τό σήνια μας, τό παρθάλια μας, τό κρινό μας». Θυμάσαι Μόνα; Θυμάσαι μία Κυριακή στις 14 του Ιούλη, κ' άλλες πολλές Κυριακές πριν, που άρμενε τό άρνιά και μας άφρανε τό γάλο φρέσκο — φρέσκο; Θυμάσαι άκείνη τήν πορτοκαλή πύσα μαγάλα πορτοκαλία σου εδνε; Ήταν τό πιο ζουμερό σ' όλο τό χωριό! ΘΥΜΑΤΑΙ ή Μόνα. Θυμάται, και ύποσχεται να μην άναμνήσει πιά κανένα Νικόλομο κα άναμνήσει. Γιατί έφρε ή Μόνα. Έφρε τι σφραίνει συμφορά κι άπαλιμία και πόνοσ και δυστυχία. Έφρε και δέν θέλει ν' άμνήσει τους καταπιναίς να τό μάθειν. Τους τό ύποσχεται.

ΡΕΑ

ΥΠΟΣΧΕΣΗ

Κήπος. Αύγουστος του '74. Όλοι γύρω από τό ρέδιο. Άγνιστο, θάξ; άραγε κοίτα μήνυρο και για μας σήμερα; Ζούν ή πέθαναν; Τίποτα. Κανένα μήνυρο. Όλαματα πολλά. Κάθε λογής όνόματα. Συναθρομένα και παρατάκα. Όστε σήμερα δέν είπα τίποτα. Άδρια ήλιος. Άύσιο ήρέσει άπωδύματα να πο περ δέν γίνεται άλλοιόδε. Κι όμωσ γίνεται. Και περνά και τό αύριο. Παλλά ή όνόματα. Κι άκόμα δέν είναι μέσα. Όυτε άύσιο, ούτε μαθητήρι. Και Εωφονία, ένώ το άσθημα της άναμνήσε άποκαρμυφάνετα, μά άναλομη φωτίζει τό πρόσωπο. Ναι, αμιά είναι! Τους είπα:

«Η Κ.Π. πληροφορεί τους γονείς της ότι είναι καλά και θροσκατα άγκλιωμένη από Ριζοκάρσισα, α όσ άδέλφός της είναι άρχιμάλατος στην Τουρκία».

Τό πρόσωπο σκατεινιάζει άπότομα. Καλά... άγκλιωμένη... σήμύλοτο... Τουρκία... καλά, καλά. Τι αυτά βρωξάν τον κατάλαγο. Τι αριθμός ήσαν; Δέν ή' άκούσαμε καλά. Τό είπα άλλάσσε τόσο θιαστικό, αά νόπασε κείτι άπλο, γνωστό, ακηθισμένο. Πριν προλάβουμε να συναλώμε από τό άκουσμα τού άνδρατος. Σίγουρα Σίγουρα δέν ε' άκούσαμε καλά. Ονωδύησσε ειπε τή λέξη «καλό». Τό άλλα θά ήταν για τους είδόμενους Γρήγορα στην Έριθρό Σιανρό. Τρέχουμε στην Έριθρό Σιανρό. Ζητούμε τήν κυπέλογο. Στη θέσε ήε καρδίσε πάρα άπόρηε γούμπενα. Μάε δίναν τον καρδίλογο. Τό πούμπενα γίνεται κροσγκόλο. Και Εωφονία, τίποτα Σιωπή απελατίσσε. Τό νόπασε κάθονται. Τά μάγυλα χλωμάδου. ασπρίζουν. Τά μοτίο θαλάσσιον, θαυκάνουν. Πιστώμε για λίγα λέπτα αε μη ψευδισθήση. Εγκαλώσσε: τόν έαυτό μας. Καλό είχαμε δουλαί στην άρχή...

Και τώρα τί γίνεται, Δάκρυα. Όπου από τέλος τό μότιο στεμύθουσε. Κι ή ζωή συνεχίζεται. Κι όλο κάνουμε νέρα μηχανάε, και πάσε υπό φαγγόρι, κι άφωξάνε και κείτι «μκρασε» για να λάσσουν τό προβλήμα τους πιο εύκολα. Οι πολλή σκελετομοί κουράζαν τό μυαλό, φέρναινε πενακοφάλοσε. Κι όλοι οι άλλοι παρακαλούσανε σαν συναρό Τόρα βρήκαμε και θέρε να συζητήσε για να περνά ή ώρα. Προβλήματις λίγα, άένε ιδέσε, προτίναινε λύσειε δδόντες να άφραμυτικέε, μορπί κι άλλε μέσα — γέου να μελαγγυλίν (ήλιος κ' έμιαε σαν βλέπασε τήν «Άγνωστα Πάλατο»), γι τιπο κι άλλάδου «Θέρε», γά να περνε και κείτι «πρό εώφοντα». Και λένε για το κέο έργο στο σκερό και τρένε, και χορεύουσε και τραγουδάε, και διασκαδάζουε. Κ' ήπει την άλλη μέρα να μας έοντε σκατίζου για λίγα, να μας στείλουν και λίγα φάρμακα για να δειξουε σιτάε έλλαιε ποσε είναι μεγαλόκαρδο, αίσου να βρωθίν «κακοίλογο θεματα» και να παραμυρταόμε άπο τή διεθνή άπικασήση.

Τό ρέδιο συνεχίζει να ρελά. Ήμεε ή ώρα των νέων. «Τό σήνολό της Άμορικανική είσοφίαε από τρισίε έκποισθέντων φτάνει τό έξέ άκοτομύβρια δωλλόρε». Τ έκορε Μόνα; Πρέπει να χορήμε, να χορμυλάσσουμε. Δέν πάε κήφονται έτσι. Μάε βοηθάνε κι άλλε. Μά ή μένα δέ χοίρεται, δέ χορογαλέ. Τό πρόσωπό της σκατεινιάζει όλο και περισσότερο. Η άκφραση γίνε σι σκατή, τό κοκκινισμένο

ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΜΕ

Σίχτερα είχα τήν ιδέα να δωθώσε μία φασιστική έφημερίδα. Έτσι, για να δω τί άπει. Η μάλλον για να λύσε μά ύπορία μου, μέχρι ποό σημείο μπορεί να περλωθεί μά μορπίε άνδράτων που έσφυλιν άκόμα και τόν ίδιο τους τόν έαυτό στην έπιμετόση της άπληε, καθάρη, άλοφόνερα πρσπρατικότησε. Η απορία μου άχε λυθεί. Και με τό παραπάνω μάλιστα, Μόνα που είναι άδυνατο να γράφο ιστό χαρτί τό συμπεράσματ μου. Νο όθω άνίκαη να καθορίσω τό επίπεδο ενός ήσπεσε καταστήσεσε γιατί είναι και πού έσπερνά κάθε έριο φαντασίε.

Και γράφουε: «ΟΙ ΑΣΥΔΑΟΤΟΙ καθε, τού άσπίτου Προέδρου εις Χλωρακον συνεχίζου καθήμενους πός προ κήσεσε των εις θάρασ αγωνιστήν, δημιουργώντες κινδύνους νέων σοβαρίων έπισοδίων. Συγκεκριμένως, τήν νύκτε της παρελθούσε Κυριακήε κομμουνιστά! — Αυσσερικήε και κρήνη μάλη του κικαρημού έπικραυτικό σήματα έπιδίδου εις τήν άναμνήσην σκεθρήτων άνέρ, τού πρώην Προέδρου». Μήλοιν. Μήλουε για «προκλήσειε», άποκάλουε: έτσι τήν άναμνήση συντημάτου ύπερ τού έκλογημένου Προέδρου της Κυπριακήε Δημοκρατίας, Μόλιση. Αύσι, που άλαφονουε εν μικρό, μόνο και μόνο ειπιδή διακρασών — για να ούκουε και ήλιο τή μονοτασία — άποκαλόν τό γράμμα «προκλήσειε». Και μας τονίζου: «δημιουργώησε κινδύνους νέων σοβαρίων έπισοδίων». Μάε τό λέγε δηλαδή ότι είναι «ευεμάθιστο» και μάε περμυλίσουε να προσέχουμε. Νό προσέχουμε να μην τούε, θυμνάουε. Μάε τό άναμνήζουε μάλιστα, αε περίπτωση που τό εχάσασε, έη σόν οι «κύριοι» αύσι θυμνάουε, δέν φωνάζουε, ούτε μαλίσουε. Μόνο παίρνουε τό κήκαυκωφ και σκαίωησιε. Έτσι άκφράζουε καλύτερα τό ιδανικό και το πιστεύε τους. Μάε δείχουε και τίε «πρακτικέε μεθόδουε» τού έίλου γέλιου τους. Παρασκαζουε περισσότερο «δυναμισμό», δίνουε περισσότερο έμφρεση και δημοσφήση στις ιδέε τους. Και μάε ημυδισοσών κι άλλε. Μή, ποίεε μάε δέν τό έσπερε. Περιπτουε κήρσι. Σας έέρεσε καλά. Δέν είναι άνάγκη να μπαινετε σόν κόπο να διαλυσίσε τό καταρθόμπε και τίε ειπείσε σας. Ίσε μάθεσε ηύ.

Μπορεί μετωύ σας να πανηγυρίζε για τό έργο σας. Μπορεί να κάνουε ότι θέλατε γιατί ή Κυβέρηση σας αφήνει ελεύθερα τό πεδίο δράσε, χωρίς να λαμβάνει κανένα μέτρο. Χωρίς να σκελετομύβριε ένόχουε, κι αύτε καν ύπόπτουε, για τό έγκλήματ σας. Αφήνουε ένα Δώρο Λοΐου ν' αγωνίζεται άπαλιωμένα να θρει δικίωση χωρίς να καταλήγει ποθενά. Πανηγυρίσε τό θρίαμβό σας, κύριοι. Ένα άκόμα να θυμνάτε: ό λαός μας είναι θιασασμένος, νι αυτό και μπορεί να σας ύπομνε, για τό πολύ άκόμα. Σύντομα θά σκαίσει τό κεφάλι μηλό, για τό διακωχίσει «Ψυχή και Έλευθερία». Τή σκαήη του τήν τρέπει τό δικιο, γι αυτό κ' ή προσπάθειε του θά γίνει Άγνιστο και Νίκη. Και σάς, εε θά σας έσχάσε. Οι κολασμένε σας μορπίε πλανοίνται από μυαλό του άπαμότητα. Και θά ζητήσε έκδίκηση. Γιατί θά είστε για πάνοσ χορμυμένοι στην κρήνη του σόν οι φασισσε που πρόδωσαν και πούλησαν τό Ίερό Χώματ μας.

ΕΙΡΗΝΗ

αφιέρωμα στο Δωρο Λοΐζου

ΤΕΧΝΕΣ

Δεκ. 1969 / Βυστόνη

"Ήσαν οι χρόνοι δίπλοτοι
κι οι λαοί μαστουρωμένοι, άφρονι
από πολλή ημερία και έυβελήμια
Οι ανάδες, ξεροίαι λίτσι, κέρποιαιαν τική
άν τόν γρό τανς τόν έθαβαν με σάμειγγα,
κι άλλα έβουτα κορυφά περξέλιαν
για να κομίζον τής ζωός
και να τόν έχουν από χέρι.
Κι οι χωροφίτες γέμισαν κέρρους και θυσουρία
οι φράδες, λαφτά κι άσκιαι
οι κερδίες, πηγωνιά κι άσκιαι.

Κι ο αδελφός μου, ο θεοτέλλος, ο αδελφός μου
με τό τρώπο τό έβήλο
ζωροφίτε με κοκινολόφι με ζερό χόμα
τήν ώρα που οι διεφθαμένοι
μοιραζαν σαμπάνια και χαμώγελια
μέσα σε αίτους λευκοίς κι άνοιτους.

"Έλαυρε τή ζωή άπλα και με έός.
Δέν κίττεχε από δύναμες ή μαγιά
Στό γερμαίο του νόσταν
είδε τό ένειμο: "Μαύρο ή Άσπρον;
Προτίμησε τό άσρος του
Άσμαζώθησε, αλήγασε, πατάθησε
"Ωσπου
ο πένος τόν άπλοποιήσε

"Αδειασε από πέτρα, γέμισε γάμα.

"Όσοι τόν νόσταν, πόσσαν,
Οι έπέλοιποι τόν κούρασαν
με παροτεχέματα, τίτλους και ή άλλα τίτοια παρβουα
"Ωσπου
ο θεός τόν λυπήθηκε

"Αδειασε από γάμα, γέμισε φώς.
"Έτσι, λυτρωμένος από πέτρες και γάματα
δέν χόραξε ούτε ένα άλφα
μέχρι από έσθουσε.
Δικαιοσύνη, κίνουα δε τόν ζέγισε.

ΓΡΑΨΗΜΑΤΑ

"Η αλήθεια κατοικεί στην Έλευθερία
ή Έλευθερία στην Μουσική
ή Μουσική στη Σιωπή
ή Σιωπή είναι ή γλώσσα του Άπειρου

★ ★

"Η πρόοδος συντελείται
μόνο με επανάσταση

★ ★

"Από έτάχθημα
να γράφοι στίχους
θα άγγήσω τόν στοχασμό μου
ως τήν ύστερη ένταση τής λέξης

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

"Έπρεπε λοιπόν
να ραντίσουμε τό αίμα
στις τέσσεςρεις γωνίες του άρχοντα;
να δργώσουμε τό άσπρα χαρτιά με τά νύχια;
"Έπρεπε λοιπόν
να τεταθούν οι φλέβες τόσο πλά,
να γεμίσουν τά πυθάρια μας τόκμους άγωνία;

"Έπρεπε λοιπόν
να γίνον όλα αυτά;
Και γιατί;
Για μία έκμνη στα μέτω,
για μία ίδου χαράς,
για μία αποραδική γαλήνη,
για ένα τετραγωνικό του Παράδεισου.

Νά μην έπαρχει άραγε άλλος τρώπος;
Μόνο ή θάνατος να άγγή στη ζωή;
"Ο Σπαρτιάς λοιπόν, τό πένο μέσο να παρεβιάσσει
να κοκινολόφει τής άθανασίας.

ΣΤΙΣ ΣΗΜΑΙΕΣ ΠΟΥ ΣΕΦΤΙΣΑΝ

Οι σημαίες κομματίζον άνάποδο.
Πόδναι ή πατρίδα;
Πόδναι οι ήρωες;
Οή σημαίες έγιναν σπιάχτρα
στα χωροφίτα τόν λαόν
να ζυμώσουν τήν έλευθερία.
Πόδναι ή πατρίδα;
Πόδναι οι ήρωες;

Εοήμωση.
Οι σημαίες σημειώνουν σφραμιά.
"Η σημαία με άντομία.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 1968.

Δέν άπάρχει έλευθερία
μέσο σ' αυτά τά τετράγωνα.

Δέν άπάρχει θεημερία
που να πύθη για λύτρωση.

Κά χόρα μες, σικρά κι άνώφελια
άκναμάνουν από χάος και χάνονται.

"Η φροχή χάνει τήν πίστη
πιά μιλάνει τό βήνατο.

Ένα βήνατο
ήρα, βέβαιο κι άσκημο.

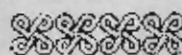
"Όλοι έχουν λοξοδρομήσει... ήλαι.
Και ή σημαία χάνει ένκαταλειμένη.

Και
δέν έχω άλή ένλογή
πρωτό
να μένω στα διάγεια
στα σαφά
άλεχμιστής στα μνατικά
στα ένδύραχα.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Τίποτα, Θέ μου, τίποτα
κατό
χάος
τίποτα
χάνομαι!
Έχι, έχι...
"Επανάσταση
Γεήγνομα, για όνομα του Θεού
Γεήγνομα για σημαία
"Επανάσταση!!

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α
Τ Ο Υ Δ Η Μ Ο Υ Α Θ Η Ν Α Ι Ω Ν
Ε Π Ι Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Δ Η Μ Ο Φ Α Ν Τ Ο Υ - 510 π.κ.
Γ Ι Α Τ Η Ν Π Ρ Ο Σ Τ Α Σ Ι Α Τ Η Σ Δ Η Μ Ο Κ Ρ Α Τ Ι Α Σ
Κ Α Ι Τ Ι Μ Ο Ρ Ι Α Τ Ω Ν Τ Υ Ρ Α Ν Ν Ω Ν

ΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΚΑΤΑΛΥΣΕΙ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ ΚΑΤΕΧΕΙ ΚΑΠΟΙΟ ΔΣΙΩΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΠΟΥ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΛΥΘΕΙ, ΝΑ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΝΑ ΘΑΝΑΤΩΝΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΤΙΜΟΡΙΑ ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΕ· Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΝΑ ΔΗΜΕΥΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΑ ΔΕΚΑΤΟ ΝΑ ΚΑΤΑΤΙΘΕΤΑΙ ΣΤΟ ΤΑΜΕΙΟ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΑΘΗΝΑΣ· Ο ΕΚΤΕΛΕΣΤΗΣ ΤΟΥ ΕΝΟΧΟΥ ΚΑΙ ΟΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΣΕ, ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΜΑΡΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΜΟΛΥΝΤΟΣ. ΟΛΟΙ ΔΕ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ, ΚΑΤΑ ΦΥΛΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΥΣ, ΝΑ ΘΥΣΙΑΣΟΥΝ ΖΩΝΤΑΝΑ ΣΦΑΓΙΑ, ΚΑΙ ΝΑ ΟΡΚΙΣΤΟΥΝ ΟΤΙ ΘΑ ΘΑΝΑΤΩΣΟΥΝ ΟΠΟΙΟΝ ΠΡΑΞΕΙ ΤΕΤΙΑ ΕΡΓΑ. Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΣΗΣ: «ΘΑ ΣΥΝΤΕΛΕΣΩ ΚΑΙ ΜΕ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΨΗΦΟ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΜΟΥ ΤΟ ΧΕΡΙ, ΑΝ ΤΟ ΜΠΟΡΩ, ΣΤΗ ΘΑΝΑΤΩΣΗ ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΑΛΥΣΕΙ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ. ΤΑ ΙΔΙΑ ΘΑ ΠΡΑΞΩ ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΠΟΙΟΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΚΑΠΟΙΟ ΔΣΙΩΜΑ ΑΦΟΥ ΘΑ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΛΥΘΕΙ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΠΑ ΟΠΟΙΟΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΤΥΡΑΝΝΟΣ Ή ΣΥΝΕΡΓΗΣΕΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ. ΚΑΙ ΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΛΛΟΣ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΕΙ, ΘΑ ΤΟΝ ΘΕΩΡΗΣΩ ΑΝΑΜΑΡΤΗΤΟ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ, ΓΙΑΤΙ ΣΚΟΤΩΣΕ ΕΧΘΡΟ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ· ΚΑΙ ΑΦΟΥ ΞΕΠΟΥΛΗΣΩ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ, ΘΑ ΔΩΣΩ ΤΑ ΜΙΣΑ ΣΕ ΑΥΤΟΝ ΠΟΥ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΕ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΟΥ ΣΤΕΡΗΣΩ ΤΙΠΟΤΑ. ΚΑΙ ΑΝ ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΘΩΣ ΘΑ ΣΚΟΤΩΝΕΉ ΕΠΙΧΕΙΡΟΥΣΕ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΕΙ ΚΑΛΟΙΟΝ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ (ΤΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ) ΧΑΖΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ, ΘΑ ΕΚΔΗΛΩΣΩ ΤΗΝ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΣΕ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ, ΟΠΩΣ ΣΤΟΝ ΑΡΜΟΔΙΟ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΠΟΓΟΝΟΥΣ ΤΟΥΣ. ΤΟΥΣ ΟΡΚΟΥΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΔΩΘΕΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ Ή ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ Ή ΟΠΟΥΔΗΠΟΤΕ ΑΛΛΟΥ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΡΓΩ ΚΑΙ ΑΚΥΡΩΝΩ». ΓΙΑ ΤΑ ΒΑΡΒΑΡΑΝ, ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΝΑ ΔΟΣΟΥΝ ΤΟΝ ΝΟΜΙΜΟ ΟΡΚΟ ΠΡΟ ΤΩΝ ΔΙΟΝΥΣΙΩΝ, ΘΥΣΙΑΣΟΝΤΕΣ ΖΩΝΤΑΝΑ ΣΦΑΓΙΑ· ΚΑΙ ΝΑ ΕΥΧΟΝΤΑΙ ΟΠΟΙΟΣ ΤΗΡΕΙ ΤΟΝ ΟΡΚΟ ΤΟΥ ΝΑ ΙΔΕΙ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ, Ο ΕΠΙΟΡΚΟΣ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΣΕΝΕΙΑ ΤΟΥ.

Μ Ν Η Μ Η